

DEN danske STJERNE
NR. 3 · MAJ 1967 · 116. ÅRG.
D 20 686 E

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 · Maj 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Det ædleste kald i livet. Af Præsident David O. McKay 109
Hvor findes freden? Af Howard W. Hunter 110
Fra Missionens Præsidentskab. Af Don L. Christensen 112
Mor er der altid. Af Lorin F. Wheelright 113
Lydighed — den første lov i himlen. Af S. Dilworth Young . . . 114
Hvad venter vi på? Af Richard L. Evans 115
"Sønner er en Herrens gave." Af Boyd K. Packer 116
Fra det Præsiderende Biskopråd: Godt, Biskop, hvad skal vi gøre ved det? 118
Et budskap til mødre. Af Meta Bro 120
Vente — og læreårene. Af Helen Grant Barton 122

Hjaelpeforeningen

Enhver klog kvinde. Af Louise W. Madsen 124
Hvem er det, hun elsker? Af Myrna Clawson 125

Søndagsskole

Jesu brug af ord. Af Lowell L. Bennsion 128
Øvelsessang 129
Nadververs for Juli 129

Gensidig Uddannelses Forening

Grønne tanker. Af Marion D. Hanks 130
Hvis blot. Af Elaine Thurman 132

Børnenes sider

En gammelsdags gave. Af Florence V. Brown 134
Lad os lave en pomander til mor. Af Beverly G. M. Guire 135
De små røde sko. Af Viola Meeks 136
Fuldstændig pligtopfyldelse. Af Richard L. Evans 137

Genealogi

Lydighed nøglen til frelse 138

Kirken Går Fremad 140

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.-, pr. halvår, $ 5.-for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:
Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede:
Foto: H. Armstrong Roberts

Husk, at ved ethvert gæstebud er der to gæster, der skal beværtes: legemet og sjælen; og at det du giver legemet, vil du snart miste, men det du giver sjælen, vil bevares for evigt. — Epiktet (ca. 50—138 e. Kr.)

Det ædleste kald i livet

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Det er vanskeligt, om ikke helt umuligt, for nogen med absolut sikkerhed at sige om noget, "Dette er det bedste", eller "Dette er det værste". Hvis man udtrykker sig således, så kan en anden med større intelligens og mere erfaring måske sige med meget større nøjagtighed, at noget andet er bedst eller noget andet er værst. Det er derfor det klogeste ikke at dogmatisere eller at tale med altfor megen vished om ting, som der kan være en divergerende mening om, og hvor det ene menneskes dømmekraft kan være lige så vægtig som det andet menneskes. Det er derfor noget anmassende specielt at fremhæve det ædleste kald i livet; for så snart det nævnes, kan en anden måske på afgørende måde bevise, at vi har brugt den højeste benævnelse uden at tænke virkeligt over det.

Men lige meget hvad dets navn er, er det øjensynligt, at menneskets ædleste værk må være mættet med den største af alle kræfter — kærligheden. Ydermere må denne kraft ledes, ikke af egenkærlige formål eller for at opnå personlige mål. Skønt selvopholdelsesdrift er den første naturlov, kan et kald, som kun har selvopholdelse for øje, ikke kaldes ædelt, et udtryk som udelukker al smudsighed og omfatter sindets storhed og sjælens ædelmodighed.

Det ædleste kald i livet må derfor være et, hvor egenskaben kærlighed vil tilkendegives, ikke for en selv, men for andre. Det må være det kald, som stræber mest efter det sande moderskab, den største af alle kræfter i det menneskelige samfund. I sandhed, hvis moderskabet ikke var en særskilt og personlig skabelse, kunne vi standse her og få alle sande mennesker til at være enige i, at moderskabet er det ædleste, reneste kald i livet, og at det, som gør moderskabet helligt, er den kristuslignende egenskab at give sit liv for en anden. En fader kan vende sit barn ryggen, brødre og søstre kan blive forhærdede fjender, mænd kan forlade deres hustruer, hustruer deres mænd, men en moders kærlighed holder ud gennem alt.

Den bestanddel, som gør sandt moderskab guddommeligt, må derfor også gennemtrænge det kald eller den stilling, som kan betegnes med vendingen, det ædleste. Det værdigste kald i livet er derfor det, hvor mennesket bedst kan tjene sine medmennesker. Det er ikke det at prædike; det er ikke det at undervise; det er ikke medicin; det er ikke ingeniørarbejde eller nogen anden stilling, som er almindelig blandt mennesker. Hver af disse stillinger kan, selv om de giver muligheder for at yde tjeneste, være optaget af mennesker, som drives af de mest egoistiske og smudsige motiver.

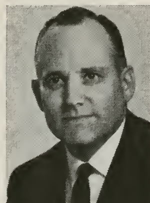
Det ædleste mål i livet er at stræbe efter at leve for at gøre andres liv bedre og lykkeligere. Browning giver udtryk for nøglen hertil i Paracelsus, hvor han siger:

Der er et svar på den lidenskabelige længsel i hjertet efter fylde, og jeg kendte det, og svaret er følgende: Lev i alle ting udenfor dig selv ved kærlighed, og du vil have glæde. Det er Guds liv; det burde være vort liv. I Ham bliver det fuldført og på fuldkommen måde; men for alle skabte tings vedkommende er det en lektie man lærer langsomt og med vanskelighed.

Således lyder det guddommelige budskab, der blev givet til Profeten Joseph med ordene: "Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne." (Lære og Pagter 18:10). Således er den filosofi, der blev udtrykt af Forløseren i den tilsyneladende paradoksale udtalelse: ". . . den, som mister sit liv for min skyld, skal bjærge det." (Matthæus 16:25). Meningen med dette bliver klar i lyset af et andet skriftsted, som siger: ". . . hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." (Mattæus 25:40).

Ingen anden gruppe mennesker i hele verden har fået en bedre mulighed for at være optaget af det ædleste kald i livet, end det som tilbydes Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Deres liv er viet til at skaffe frelse og fred, i henhold til

Forts. på side 117

HOWARD W. HUNTER
Af de Tolvs Råd

Hvor findes freden?

På området omkring et af store universiteter var der for nylig stort opløb af studenter, der gik med store plakater, hvoraf nogle bar påskriften: "Vi kræver fred." Det kan ikke nægtes, at vi lever i vanskelige tider, og at de fleste af nutidens menneskers liv er påvirket af krig. Begge de kæmpende parter har erklæret sig for freden, og politikerne taler om en retfærdig og varig fred trods det faktum, at der næsten hele verdenshistorien igennem hele tiden har været krig og politisk uro.

Apostlen Jakob stiller i sit brev til Israel følgende spørgsmål: "Hvoraf kommer kampe og hvoraf stridigheder iblandt jer? mon ikke fra de lyster, som kriges i jeres lemmer?

I begærer og får intet; I myrder og misunder og opnår ikke noget; I lever i kamp og strid, og I får intet, fordi I ikke beder;

I beder, og får ikke, fordi I beder dårligt, kun for at ødsle det bort i jeres lyster." (Jakob 4:1—3).

Da dette blev skrevet lå jøderne i oprør mod romerne for at forsvare deres religion og for at sikre sig den frihed, de mente de havde ret til. De havde været splittet i mange partier, og der var indbyrdes stridigheder iblandt dem.

Samtidig førte de krig mod hedningerne i Ægypten, Syrien og andre steder, dræbte mange og fik til gengæld selv mange dræbte.

Jakob stiller dette spørgsmål: "Mon ikke krigen kommer af jeres lyster?" De jødiske stridigheder og plyndringskrige var forårsaget af begær. Begæret har været drivkraften i de krige, der har hjemsøgt og hærget verden. En nation har begæret en andens territorium eller ejendomsret, eller den har forsøgt at påtvinge den sin vilje eller livsfilosofi ved at tage tilflugt til fysisk vold som middel til at opnå sin hensigt. Nationer dræber, myrder, brænder og ødelægger, indtil en af dem bliver overvundet. Historien er én lang gentagelse af tilsigtet og utæmmet ødelæggelse af liv og ejendom. I dag er ikke anderledes end igår. Befolkningen beder og råber om fred.

Ordet "fred" forekommer ofte i Skriften og har mange betydninger. I klassisk græsk henviser ordet til ophør, afbrydelse, gøre ende på eller manglende fjendskab mellem konkurrerende magter. Denne forklaring er modsætning til krig og strid. Det nye Testamente har imidlertid givet en langt mere omfattende betydning. Den bygger hovedsagelig på indflydelsen af det hebraiske ord for fred, der er langt mere vidtrækkende i sin betydning. Sædvanligvis anvendte man det som en form for hilsen, når folk mødtes eller skiltes: "Fred være med dig!"

Jesus sagde: "Datter! din tro har frelst dig; gå bort med fred. . . ." (Mark. 5:34). Om aftenen på opstandelsesdagen kom Han til det sted, hvor disciplene var forsamlet og sagde til dem: "Fred være med eder!"

Og idet han sagde det, viste han dem både sine hænder og sin side. Da blev disciplene glade, fordi de så Herren. Jesus sagde da igen til dem:

"Fred være med eder! . . ." (Joh. 20:19—21.)

Paulus har indlemmet denne hilsen i sine breve, hvor han ligesom de andre brevskrivere i Det nye Testamente bruger den som indledning.

Ordet er også blevet anvendt med hensyn til "husfred" mellem mand og hustru (1. Kor. 7:15) i Det nye Testamente, om de harmoniske forhold i familien som helhed (Matt 10:34), og i mange tilfælde om lykkelige, personlige forhold til andre mennesker. Det er også blevet brugt i betydningen "fred i sindet" eller sindsro, afklaret ro, samt det rigtige forhold mellem Gud og mennesker.

På grund af forskellen på definitioner vil de, som søger fred, måske søge den under forskellige vilkår. Den fred, som verden længes efter, er en tid, hvor alt fjendskab hører op; men menneskene forstår ikke, at fred er en eksistenstilstand, som mennesket kun opnår ifølge de vilkår og betingelser, Gud har stillet, og ikke på nogen som helst anden måde.

I en salme i Esajas' Bog findes følgende ord: "Du bevarer den i fuldkommen fred, hvis sind er fast, thi

han stoler på dig." (Es. 26:3, King James' Version.) Denne fuldkomme fred, som Esajas nævner, kommer kun til mennesket gennem tro på Gud. Det forstår en vantro verden ikke.

Ved den sidste anledning, Jesus havde til at spise sammen med De Tolv, toede Han deres fødder, brød brødet for dem og gav dem kalken; og så — efter at Judas havde trukket sig tilbage fra dem — talte Mesteren til dem temmelig længe. Blandt de ting, Han talte om, var Hans forestående død og den arv, Han efterlod dem. Han havde ikke samlet sig gods, ejendom eller rigdom. Beretningen fortæller os, at Han ikke ejede andet end de klæder, Han gik og stod i, og dagen efter Hans korsfæstelse ville de blive delt mellem soldaterne, som skulle kaste lod om Hans kappe. Arven overgav Han til disciplene med disse enkle og dog dybsindige ord: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst." (Joh. 14:27.)

Han anvendte den jødiske form for hilsen og velsignelse: "Min fred giver jeg jer." Denne hilsen og arv skulle ikke forstås, som folk i almindelighed forstår den, for Han sagde: ". . . jeg giver jer ikke, som verden giver." Ikke tomme ønsker, ikke blot en høflig gestus, således som menneskene i verden bruger ord, fordi det er blevet en vane, men som ophav til freden og som Fredens Fyrste gav Han den til dem. Han overdrog dem den og sagde: "Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" I løbet af nogle få timer ville de blive udsat for vanskeligheder, men med Hans fred i hjertet kunne de overvinde frygten og stå fast.

Hans sidste udtalelse til dem før bønnen, der afsluttede den erindringsværdige aften, var denne: ". . . I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden." (Joh. 16:33.)

Der findes ikke noget løfte om fred til dem, som fornægter Gud, til dem, som ikke vil holde Hans bud eller til dem, som overtræder Hans love. Profeten Esajas talte om ledernes forfald og fordærv og fortsatte så med sine advarsler ved at sige: "Men de gudløse er som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro, hvis bølger opskyller mudder og dynd.

"De gudløse har ingen fred, siger min Gud." (Es. 57:20—21.)

De uretfærdige og ugudelige har ingen fred, og deres handlinger fjerner freden fra andre. Forstyrrelser i verden forårsages i almindelighed af nogle få enkeltpersoner eller et mindretal, som er skyld i, at millioner af uskyldige mennesker må lide. I vore dage — som i forgangne tider — spejder undertrykkernes uskyldige ofre forhåbningsfuldt efter freden. Men freden kommer ikke gennem optøjer eller opslag, den kommer ikke engang med fjendskabs ophør. Den kommer kun på den måde, Herren gav sin fred til De Tolv: ". . . ikke som verden giver."

En af de store forfattere har skrevet: "Freden bor ikke i de ydre ting, men i sjælen; man kan bevare den midt under den bitreste smerte, hvis man forbliver trofast og lydig. Freden i dette liv udspringer af føjelighed, ikke af fritagelse for lidelser" (Fenélon.)

Emerson skrev: "Ingen andre end du selv kan bringe dig fred; intet kan bringe dig fred undtagen princippernes sejr" (Essay, "Self-Reliance".) Disse

principper er indlemmet i Jesu Kristi Evangelium. Ligegyldighed over for Frelseren eller manglende lydighed mod Guds bud resulterer i utryghed, indre uro og strid. Disse begreber er de modsatte af fred. Freden kommer kun til et menneske gennem betingelsesløs overgivelse — overgivelse til Ham, som er Fredens Fyrste, som har magt til at give fred.

Man kan leve i smukke, fredelige omgivelser, men på grund af indre splid og disharmoni være i en tilstand af stadig uro. Omvendt kan man opholde sig midt i ydre ødelæggelser og blodsudgydelse ved krig og dog have fred, som overgår al forstand i sindet. Hvis man ser hen til mennesker og til verden, som den er, finder man uro og forvirring. Hvis man blot vil vende sig til Gud, finder man fred for sin urolige sjæl. Dette blev tydeligt sagt af Frelseren: "I verden har I trængsel" (Joh. 16:33); og med hensyn til arven til De Tolv og til hele menneskeheden sagde Han: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver . . ." (Joh. 14:27).

Vi kan finde denne fred nu, midt i en verden af strid, hvis vi blot vil tage imod Hans store gave og mod den indbydelse, Han yderligere giver os: "Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle" (Matt. 11:28—29).

Denne fred beskytter os mod verdens uro. Den kundskab, at Gud lever, at vi er Hans børn, og at Han elsker os, beroliger det bekymrede hjerte. Svaret på spørgsmålet ligger i tro på Gud og på Hans Søn, Jesus Kristus. Det vil bringe freden til os nu og i de kommende evigheder.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at Jesus er Kristus, verdens Frelser, og at dette er Hans Kirke — i Hans hellige navn. Amen.

Fra Missionens Præsidentskab

Højdepunktet i maj måned er den hyldest vi yder det yndigste menneske på jorden, vor moder. Der findes ingen erstatning for en moder med hendes ømme kærlighed til sine børn.

Der findes ingen anden indflydelse fra nogen enkelt person, der kan gøre mere for os end vor moder. Det er hende, som har den tro der er nødvendig til at lede de unge gennem de farlige fristelsens tider.

Jeg har altid været imponeret over den kærlighed og respekt, som Præsident McKay har vist og givet udtryk for om sin moder. For ham findes der intet andet menneske, som personificerer de himmelske dyder som en retskaffen moder gør.

Hvor frydefuldt er det ikke at betages over hendes varme kærlighed. En moders kærlighed kan ikke udtrykkes i ord, for hendes gerninger er altfor store og hendes indflydelse almægtig.

Jeg er vis på, at jeg ikke er den eneste, der har følt en trofast moders magt, når hun knæler ned for at bede om beskyttelse og velsignelse for sin søn (eller datter), når de skal ud at more sig en aften sammen med andre unge. Mere end en gang er jeg personlig vendt hjem om aftenen og har fundet min moder i trofast bøn for min skyld. Jeg er sikker på, at Gud med barmhjertighed hører på en sød, omsorgsfuld moder, når hun beder for sine børn. Jeg er sikker på, at det er gennem en hengiven moder store tro, at vi bliver beskyttet imod ungdommens fristelser, som ellers kunne blive til dårskaber.

Som adspredte nationer af folk, som alle er Guds bogstavelige børn, skulle vi højtideligholde den dag, der er fastsat som Moders Dag, endnu mere, og yde denne himmelske indflydelse, vor moder, den rette ære og kærlige respekt.

DON L. CHRISTENSEN

Denne himmelske indflydelse er Gud lig, for ligesom Gud avlede os i åndeverdenen, således er denne gave på rette måde blevet givet til en moder, at bringe nyt liv fra Guds nærhed til os her på denne jord. Et mirakel, som forbavser selv de største. Moderskabet er et meget helligt privilegium, som Gud har givet. Det må ikke tilsmudses.

Det er ikke noget under, at vor moders indflydelse er så stærk. Hun giver af sig selv for at give os liv. Gennem smerte har en moder født os, og nærer os lige til det sidste mål, Evigt Liv. Dette arbejde er ikke frit for hjertesorg, men er en velsignet glæde, når hun føler, at vi gengælder hendes varme og kærlighed.

Jeg er taknemmelig for den kærlighed vore mødre i Danmark viser. Jeg føler, at deres styrkende indflydelse er en stor del af vor missions styrke.

"Hjemmet er grundvolden for et retfærdigt liv, og ingen anden virksomhed kan indtage dets plads eller opfylde dets væsentlige funktioner." (Præsident David O. McKay.)

Hjemmet er ikke et retskaffent hjem, hvis moderen forsømmer sine pligter. Først at søge Guds rige vil sige at belære vore børn om Guds befalinger ved et kærligt eksempel og ved forskrift.

Hvor mange børn ville vide, hvorledes de skulle bede, hvis deres moder ikke lærte dem det? Hvor mange børn ville føle sikkerhed, hvis deres moder ikke var der med sine hjælpende råd og vejledninger? Hvor mange børn ville have det privilegium at lære om Gud, hvis deres moder ikke var deres første lærerinde? Disse og utallige andre velsignelser, som kommer fra en retskaffen moder, skulle få os til at standse op og i vore hjerter føle kærligheden til vor moder og give os et ønske om at vise mere kærlighed og respekt for Guds gave til os — vor moder.

Mor er der altid

AF LORIN F. WHEELWRIGHT

HVAD er det dyrebare bånd, som holder et barn til dets mor? Dets betydning er indeholdt i det vidunderlige ord "kærlighed". Barnet, som er blevet berøvet en moders kærlighed, er sandelig fattigt, for dybt inde i ham er en længsel efter slægtskab. Hans hjerte hungrer efter det forklædebånd, der symbolsk er en livline, hvortil han kan klynge sig, efterhånden som han vokser op i verden. Lige så tragisk er det barns skæbne, som bliver fanget i det forklædebånd og aldrig kan frigøre sig. Dette yderst sarte og livsvigtige bånd mellem moder og barn må væves på dygtig vis, så det er stærkt nok til at holde i tider med "pres", dog flygtigt nok til at løses, når barnets modenhed kræver det.

Vi kan bebyrde vor højtideligholdelse af Moders Dag med en følelse, der overser klogskaben hos den vise mor, som siger," Fravænning er afgørende for ernæringen." Det er nødvendigt for os at huske klogskaben, "der får forstanden til at måbe." Det er mindet om en moder, hvis indflydelse altid er tilstede, men hvis tilstedeværelse er et eller andet sted kaldet "der". Hun er "der" altid, til at undervise, at lede og at trøste. Hun er "der" altid til at tugte, når det er nødvendigt, til at give råd og til at anspore til bedre præstationer. Hun er "der" altid til at kalde os hjem ved aftentide og til at beskytte os, når andre er fjendtlige, til at tro os, når andre er skeptiske og til at have tillid til os, når andre tvivler. Dette minde om mor begynder som et billede i et barns øjne og vokser efterhånden, som hun berører dets ømfindtlige øjeblikke med sult, håb og lykke.

Lad os hæge om de bånd, der binder os til vore mødre; og lad os huske på, at længe efter at forklædebåndet er løsnet, forbliver der en stærkere snor, som for evigt binder — vævet med kærlighedens blide tråde og styrket ved det evige familieskabs hellige pagter. At ære mor er at holde de bånd så rene, at vi igen kan forenes som en familie, når vi når en celestial himmel. Da kan vi komme hjem til en mor, der altid har været "der", idet hun elsker os, beder for os og venter på, at vi kommer velbeholdne tilbage.

S. DILWORTH YOUNG
af de Halvfjerds' første Råd.

Lydighed-den første lov i himlen

For mange år siden overværede præsident Charles W. Penrose af Det første Præsidentskab et nadvermøde i Richard Ward i Salt Lake City. Lige før mødet begyndte, gik præsident Penrose op gennem kirkerummet mod talerstolen ledsaget af biskoppen. Da han var omtrent halvvejs, standsede han, vendte sig mod biskoppen og spurgte ham: "Hvem har sat det skilt op der?" "Det skilt" var en plakat, der var sat op på forsiden af talerstolen, og hvorpå der stod:

"Orden er den første lov i himlen."

Biskoppen vidste det ikke, men formodede, at skiltet var blevet anbragt af en af hjælpeorganisationerne. Der blev ikke sagt mere. Turen op gennem kirken fortsattes, og mødet begyndte som planlagt.

Jeg ved ikke, hvilket emne præsident Penrose havde haft i sinde at tale om, da han ankom til kirken, men da han rejste sig for at tale, sagde han, at orden er ikke den første lov i himlen. Han brugte de næste 45 minutter til at opregne eksempler og skriftsteder for at bevise sin belæring. Det centrale i det, som gjorde indtryk på mig, der kun var en dreng på det tidspunkt, var, at gennem lydighed kan orden opbygges, og at uden lydighed vil der ikke være nogen orden, men kaos.

Vi er alle bekendt med åbenbaringen givet til Abraham angående Gud Herrens hensigt: "Og der stod een imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem dermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem." (Abr. 3:24—25.)

Vi har lært, at for at adlyde Herren, må vi adlyde hans tjenere. Enhver præsiderende embedsmand skal adlydes i retfærdighed inden for det område, hvorover han præsiderer. Og derfor er det klart, at vi adlyder Kirkens præsident, stavspræsidenten, wardets biskop og kvorumspræsidenten hver inden for deres arbejdsområde. Og endelig er der, glemt af mange som et himmelsk krav, nødvendigheden af lydighed mod vore forældre.

Alt for mange af vore børn gør sig det ikke klart, at lydighed mod forældrene er et evangelisk princip.

Unge mennesker føler et vist ansvar over for lydighed mod tiendeloven, og over for lydighed mod fasteloven. De ved, de bør gå til søndagsskole eller G.U.F. eller Primary. De føler sig skyldbevidste, hvis de ikke overværer nadvermøderne, og almindeligvis ved de nok til at forstå, at det at bryde kyskhedsloven er at bryde Guds lov. Men alt for mange af vore børn betragter ikke ulydighed mod deres forældre som værende mod loven på samme måde, som det at bryde tiendeloven. Fejlen i denne mangel ligger ikke nødvendigvis hos børnene. Børnene ved så meget, som de har lært, og hvis de ikke har lært at forstå og adlyde denne himlens første lov, kan man ikke forvente, at de skal adlyde den.

Der er et klart skriftsted, som omhandler dette forhold: "Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved." (L & P 68:25).

Medens denne åbenbaring ikke specielt nævner alt, hvad børn skal oplæres i, er det dog uomtvistelig sikkert, at forældrene må oplære og undervise, hvis man vil forvente, at børnene skal adlyde oplæringen. Hjemmeaftener og den daglige omgang med børn gør det ud for klasseværelset, hvor undervisningen finder sted. Medens børnene endnu er små, bør de oplæres til at adlyde deres forældre og lærere. Når de træder ind i ungdomstiden, skulle de forstå, at med den nye frihed, som nu kommer til, (at blive voksen er en proces, hvorunder man i stigende grad bliver friere) kommer et nyt ansvar til at være lydig mod de love, hvorpå denne frihed hviler. Loven siger tydeligt, at børnene skal adlyde deres forældre i retfærdighed, indtil de når myndighedsalderen. Det er ikke noget, som skal gennemtvinges af forældrene; det er snarere en pligt til at sørge for at blive frivilligt adlydt af børnene. Børnene skulle opdrages således, at de adlyder deres forældre i den samme ånd, som de betaler tiende, deltager i nadvermøder eller faster en gang om måneden.

Det er en af Guds love.

Vore første forældre viste os eksemplet. Efter at Adam havde forladt Paradiset sammen med Eva, hørte han Herrens stemme over Eden, som befalede ham at bringe et offer. Stemmen gav ikke nogen forklaring, men gav blot ordren. Adam og Eva adlød.

Der gik lang tid, hvor de adlød Ham fuldt og helt, før en engel kom og spurgte Adam, hvorfor han bragte ofre. Hans svar vor kort, men sandfærdigt.

"Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det." (Moses 5:6.)

Dette svar er eksemplet til efterfølgelse for alle børn. Hvis forældrene siger til deres børn, at de skal være hjemme fra et selskab inden midnat, eller at de ikke kan låne bilen, eller at de ikke må gå med så stramtsiddende tøj, eller at kjolerne er for korte, eller at lommepengene ikke kan forhøjes i denne måned, eller at græsplænen skal slås på lørdag, skulle børnenes svar være: "Vi vil adlyde."

Herren gav ikke Adam nogen grund. Børnene skulle ikke vente at få nogen grund af forældrene, skønt de fleste forældre er glade for at fortælle deres børn grunden.

Jeg forundres over den nøjagtige omhu, med hvilken Herren styrer sine sager i lydighed mod de love, Han selv giver.

Husk den nat den 23. september 1823, da Joseph 3 gange fik besøg af Moroni, og hvordan han, da han den næste dag følte sig syg, blev sendt hjem for at hvile. Han satte over hegnet og besvimede. Da han genvandt bevidstheden, stod Moroni der endnu engang og sagde til ham, at han skulle gå til sin fader og fortælle ham alt, hvad der var hændt. Hvorfor? Af mange grunde, og en af dem var, at han havde befalet Joseph at gå til Cumorah Højen. Joseph kunne ikke i retfærdighed forlade gården uden sin faders tilladelse. Det var loven. Den blev almindeligvis gennemtvunget. Derfor måtte Joseph for at forlade gården og gå til højen indhente sin faders samtykke. Efter at han havde fuldendt sin beretning om, hvad der var sket, sagde faderen til ham, at dette var fra Gud og skulle adlydes.

Jeg mindes ikke en eneste gang, at Joseph bad sin fader om tilladelse til at udføre nogen handling, efter at han var 21 år. Indtil da adlød han sin fader fuldstændigt.

Lad børnene lære denne Guds lov som en befaling, der skal adlydes. Lad os også lære dem, at dette er den store evangeliets gengivelse, der blev lovet af de gamle profeter. Lad os lære dem, at lydighed mod deres forældre, og mod dem, som præsiderer over dem fra kvorumslederen til Kirkens præsident, er grundlaget for deres fremtidige succes i denne verden og for deres ophøjelse i den kommende.

Disse er de sidste dage. Dette er de sidste tider. Gennem præsident McKay som profet, seer og åbenbarer kan vi høre Gud Herrens inspirerede ord, hvis kun vi vil lytte og adlyde.

Hvad venter vi på?

AF RICHARD L. EVANS

Det synes undertiden, at vi lever, som om vi spekulerer på, hvornår livet skal til at begynde. Det er ikke altid tydeligt, lige netop hvad vi venter på, men nogle af os vedbliver undertiden at vente så længe, at livet glider forbi — og det finder os stadigt ventende på noget, der er foregået hele tiden. Der er fædre nu, der venter på et bedre tidspunkt til at lære deres sønner at kende, måske indtil andre forpligtelser er mindre krævende. Men en af dagene vil disse sønner være voksne og borte, og de bedste år til at lære dem at kende, til at nyde dem, til at undervise og til at forstå dem er måske også borte. Der er mødre, hvis oprigtige hensigt er, så snart det er belejligt, at blive mere delagtige i deres døtres planer og deres problemer, deres gåen og kommen, og som vil være deres døtre en bedre kammerat. Men tiden går, afstande øges, og børnene vokser op og væk. Der er gamle venner, der endnu gerne vil have lidt glæde af hinanden, men årene går. Der er ægtefæller, som vil være mere forstående, mere hensynsfulde. Men tiden alene drager ikke mennesker nærmere. Der er mænd, som vil opgive dårlige vaner; der er mennesker, som vil spise fornuftigere; der er dem, som vil leve efter evne, engang snart. Der er dem, som vil interessere sig mere for deres regering. Men hvornår? Der er ingen grund til at tvivle på alle sådanne gode hensigter, men hvornår i alverden vil vi begynde at leve, som om vi forstod, at dette er livet? Dette er vores tid, vores dag, vores generation. Himlen og livet efter dette vil have deres egne muligheder og forpligtelser. Dette er livet, hvor dette livs arbejde skal gøres. Dagen i dag er lige så meget en del af evigheden som en hvilken som helst dag for tusind år siden, eller som en hvilken som helst dag tusind år fra nu vil være. Dette er det afgørende, hvadenten vi er henrykte eller skuffede, har travlt eller keder os! Dette er livet, og det passerer forbi. Hvad venter vi på?

BOYD K. PACKER
Assistent til de Tolvs Råd

"Sønner er en Herrens gave."

Mine kære søskende:

For nogle få dage siden samledes generalautoriteterne i det øverste værelse i templet for at forberede generalkonferencen.

Præsident McKay formanede os til at føle os frie, fuldstændig frie, uhæmmede. Foranlediget af denne invitation vil jeg med ærbødighed nærme mig et emne, som jeg indtil da ikke havde haft til hensigt at behandle.

For nogle år siden lå to af vore drenge og sloges med hinanden på gulvtæppet foran kaminen. De var nået til det punkt — De kender det punkt — hvor latter bliver til tårer og leg bliver til kamp. Jeg lirkede forsigtigt min fod ind imellem dem og løftede den ældste dreng (dengang bare 4 år gammel) op i siddende stilling på gulvtæppet, idet jeg sagde: "Så-så, din lille abekat, du skulle tage og falde lidt til ro." Han lagde sine arme over kors og så på mig med overraskende alvor. Hans drengefølelser var blevet såret, og han protesterede: "Jeg er ikke nogen abekat, far — Jeg er en person."

Jeg tænkte på, hvor højt jeg elskede ham, hvor stærkt jeg ønskede, at han skulle være en person — en person af evigt værd. For "sønner er en Herrens gave". (Salm. 127:3)

Denne belæring har dvælet hos mig. Blandt de mange ting, vi har lært af vore børn, har dette måske været det mest opbyggende. Meget af det, jeg ved, — af det, som det er af betydning, at man ved — har jeg lært af mine børn.

Det at være forældre er den største erfaring på uddannelsens område.

Vore børn og børnene og ungdommen i Kirken er betydningsfulde lærere. Lad mig fortælle to lektier. Under pionerernes kolonisation var det ikke ualmindeligt at have en ordensmarskal i wardet, hvis hverv det var under biskoppens ledelse at sørge for en ordentlig opførsel af de unge under 20 år.

En søndag aften efter nadvermøde traf wardets ordensmarskal i den lille koloni Corinne på en transportvogn, hvor der sad nogle unge mennesker. Da det var hans ansvar at overvåge de unge mennesker, krøb han i hemmelighed nær til transportvognen bare for at se, hvad der gik for sig. Det lykkedes ham at nå frem til et træ, der knapt nok var i stand til at skjule ham, meget tæt ved transportvognen lige idet månen kom frem. Han måtte stå og mere eller mindre passe på ikke at blive set, men han kunne med lethed høre alt, hvad der skete på transportvognen.

Senere, da han aflagde rapport til biskoppen, fortalte han om, hvad der var sket. Der var blevet fortalt nogle vittigheder, megen latter og den sædvanlige teen-age pjatten. Han sagde, de sang flere sange. Biskoppen afbrød hans rapport med spørgsmålet "jamen var der noget galt ved det hele?" Hans svar lød: "Ja, at jeg stod bagved det elendige træ."

Altid belærer vor ungdom os, som er ældre, og de lærer os endda alvorlige, hellige ting.

Præsident Joseph T. Bentley var præsident over den mexicanske mission. Jeg erindrer at høre ham fortælle en hændelse, som fandt sted, tror jeg nok, et eller andet sted i Mexico.

En 11-årig dreng var kommet alvorligt til skade ved en automobilulykke. På det tidspunkt, da man fik ham til lægen, var han lige ved at dø af blodtab. Ved eftersøgningen af en donor til en nødtransfusion bestemte lægen sig til at vælge drengens 7 år gamle søster. Han forklarede for den lille pige, at hendes bror var lige ved at dø og spurgte, om hun ville være villig til at afgive sit blod for at frelse hans liv. Den lille pige blev bleg af angst, men et øjeblik efter indvilligede hun i at gøre det. Transfusionen blev udført, og lægen kom hen til den lille pige. "Farven er ved at vende tilbage til hans ansigt," sagde han. "Det ser ud til, at han er ved at blive rask." Hun var glad for, at hendes bror var ved at blive rask, men sagde: "Men hr. doktor, hvornår skal jeg så dø?" Hun havde troet hele tiden, at hun ikke blot gav sit blod, men i bogstavelig forstand sit liv for at redde den ældre bror. Vi får store belæringer af vore unge.

Det er meget vigtigt, at vi, der er forældre og har gjort en så ærefuld erfaring, har ærbødighed for den.

Hyppigt modtager jeg breve, og ikke sjældent kommer unge par, hovedsageligt unge studerende, som slider for at få en høj akademisk grad, og beder om vejledning om, hvordan de skal forholde sig med hensyn til at få børn.

Aldrig har nogen generation i så høj grad været omgivet af mennesker, som taler uærbødigt om livet. Aldrig har der eksisteret så stærke forsøg på overtalelse til at undvige sit forældreansvar. Aldrig har det været så let at spærre den skrøbelige livets sti, ad hvilken nye sjæle går ind i menneskets verden.

For flere år siden, da jeg repræsenterede Kirken ved Montanas universitet, sad jeg i et udvalg sammen med repræsentanter for adskillige kirker. Den presbyterianske præst bad hver enkelt af os besvare spørgsmålet: "Tror De på familieplanlægning?" Mit svar var et fuldttonende "Ja" med den forklaring: Vi planlægger at få en familie.

Ofte stiller unge mennesker, når de kommer, det bestemte spørgsmål: "Hvor mange børn skal vi planlægge at få for at få råd?" Det kan jeg ikke svare på, for det ligger uden for mit område at vide det. For nogle menneskers vedkommende er der ingen helbredsmæssige begrænsninger, og måske vil der blive født et antal børn ind i den familie. Nogle gode forældre, som gerne vil have en stor familie, bliver kun velsignet med et eller to børn. Og engang imellem er et ægtepar, som ville være vidunderlige forældre, ikke i stand til at få børn og nyder den vidunderlige oplevelse, det er, at opfostre børn, som er født af andre. Intet andet i vort liv fortjener mere planlægning end vort forældreansvar.

Jeg er bekymret, fordi vore unge ægtepar ofte er i forlegenhed, hovedsagelig når den vilkårlige familiebegrænsning betragtes som et spørgsmål om sociale goder.

I denne generation finder vi, at varer ukritisk sendes på markedet. Medicinske fremskridt, der kunne benyttes til at redde liv og til at gøre det bedre for de syge, bliver annonceret — endog iblandt vor ugifte ungdom — som midler til at forhindre liv i at opstå og til at udslette det.

Unge mennesker får stadig at vide, at det at være forældre betyder, at man mister muligheden for at få en højere uddannelse, en begrænsning af chancen for fremgang, en forestilling, som de vil erfare, er forkert.

Hvadenten I vil blive velsignet med mange børn eller kun med nogle få, eller I måske vil opleve at være forældre på den måde, at I opdrager små hjemløse børn, er et spørgsmål, som vil blive besvaret, efterhånden som jeres liv skrider frem. Men jeg beder jer indtrængende om, jeg råder jer til at nærme jer forældrestillingen med ærbødighed. Når I indgår i ægteskabspagten og får lov til at være med i skabelsen af liv, når I står på forældreværdighedens tærskel, så vid, at I står på hellig grund. Vær også klar over, at inden for dette de største mulighedens område ligger den bestandige fristelses fælder.

Vi er taknemmelige for vor familie, taknemmelige for alle vore børn. Vi har lært så meget af dem; noget af det var vi ikke klar over, at vi ønskede at kende. Hver eneste af dem er tiltrængt og ønsket i vor familie; og jeg siger igen, at meget af det, jeg ved, af det, som det er af betydning at vide, det har jeg lært af vore børn.

Unge par, hold jer ærbødigt nær til jeres Fader i himlen i disse betydningsfulde afgørelser i livet. Søg inspiration i lærdommene i Jesu Kristi evangelium. Hold jer nær til Ham. Måske vil I som Han komme til at "lade de små børn komme til (jer); dem må I ikke hindre, thi Guds rige hører sådanne til." (Mark. 10:14)

Det ædleste kald i livet

Forts. fra side 109

deres personlige anstrengelser; deres talenter og midler er helliget det at gøre verden til et bedre og mere passende sted for mennesket.

Blot det at være i forbindelse med mennesker, som stræber mod et sådant mål, er en glæde; og at hjælpe dem i deres søgen en inspiration. Uselvisk prøver de at tjene deres medmennesker i kærlighed. Så vidt, i det mindste, er de Mesterens sande følgesvende; thi "i selve hjertet af den kristne tro, de mest ophøjede af dens lærdomme, og for den, der gennemtrænger dens dybeste mening, er det mest menneskelige dette: For at frelse den fortabte menneskehed kom den usynlige Gud for at bo iblandt os, i skikkelse som et menneske, og villig til at gøre sig selv kendt ved det ene tegn: Kærlighed."

Gud velsigne Ældsterne, og kvinderne lige så vel, som, om ikke med fuldkommen kærlighed, så i det mindste med et ønske om at bringe glæde og fred til andre, er optaget af det ædleste kald i livet!

I er Kristi værdige tjenere! Lærere! Efterfølgere af den Sande Lærer, det Store Eksempel for alle! I gang med jeres ædle arbejde! Der findes ikke noget større, ikke noget mere retfærdigt! I får den glæde, der er forjættet af Frelseren, som sagde:

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig! (Lære og Pagter 18: 15, 16).

Godt, Biskop, hvad skal vi gøre

PROBLEMET: Biskoppen hørte først om det sent tirsdag aften, da telefonen ringede, og han hørte et højrådsmedlems alvorlige stemme. Efter behagelig udveksling af ord, lo stemmen i den anden ende en smule forlegent og kom så til sagen:

"Som du ved, Biskop, har vi lige haft vort ugentlige højrådsmøde, og jeg er blevet bedt om at ringe til dig." Der var en kort pause. "Vi tilbragte ret megen tid med at gennemgå de problemer, som blev forelagt af komiteen for det aronske præstedømme under 21 år. Jeg er, som du ved, medlem, og vi drøftede den statistiske side af sagen en hel del." Endnu en pause. "Præsidenten var ikke ret stolt over dem af ward'erne, der er så langt nede i mødeprocent ved præstedømsmøderne . . ."

Biskoppen ventede på, at han skulle gå videre, mens han omhyggeligt lyttede til ordene, forklaringerne. Han spekulerede på, hvor mange gange han havde foretaget den samme slags opringning: Opmuntre dem, ros dem lidt og så til sagen.

". . . så det ser ud, som om dit ward ikke rigtigt er på højde med resten af staven. Faktisk har dit lærerkvorum nu været i bunden to måneder i træk."

Biskoppen sad og lyttede. Han forstod opringningen og dens nødvendighed. Han vidste så udmærket besked om sit lærerkvorum, og hvor de stod statistisk. Men han vidste også besked om G.U.F. og Primary. De stod øverst i stavs-statistikken. Og han rangerede højt på mange andre områder. En anelse af fortørnelse krøb ind i hans sind, og han smilede, idet højrådsmedlemmets ord brød ind i hans tanker. ". . . og eftersom det aronske præstedømme er dit hovedansvar, så blev det foreslået, at hvis du indsatte din stærkeste mand som lærerkvorummets rådgiver, ville det ganske givet . . ."

Han vedblev at smile. Alting syntes at være hans hovedansvar; alle ønskede, at han indsatte sin stærkeste mand på den "eneste" vigtigste post. Dog, een ting blev slået fast i telefonen: Det aronske Præstedømme var virkelig hans hovedansvar. Men hvad kunne han gøre? Og hvor var der endnu en stærk mand til at styrke lærerne?

"Nå, jeg ved, du har meget travlt . . . så jeg skal ikke forstyrre dig længere. Præsidenten bad mig endelig at lykønske dig med det storslåede arbejde, din G.U.F. gør. Den er foran hele staven, som du ved." Endnu et tørt smil krøb over biskoppens ansigt, da han lagde røret på.

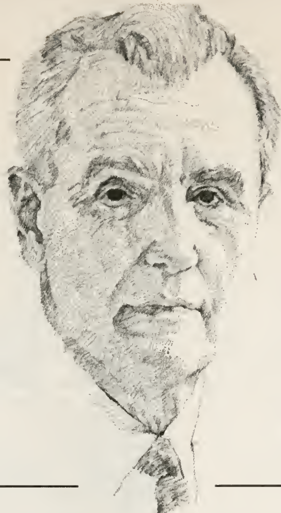
Men højrådsmedlemmet havde ret: Det aronske Præstedømme skulle have været hans primære interesse. Han havde lagt en mængde tid i G.U.F. i de sidste måneder, og han var virkelig stolt over de hurtigt voksende resultater der. Men ved at gøre sådan, havde han måske forsømt sit lærerkvorum.

Et suk undslap ham, som han sad der og tænkte. Det var sent nu, men det ville være en klar og solrig søndag morgen, når han fortalte sine rådgivere om opringningen. Han krympede sig en smule, idet han overvejede, hvordan hans anden rådgiver ville se ud, når han ville læne sig frem og sige, med den evigt muntre stemme: "Godt, Biskop, hvad skal vi gøre ved det?"

LØSNINGEN: Han havde haft adskillige dage til at forberede sig i, da det spørgsmål dukkede op, som han vidste, det ville. Han havde nu en behagelig fornemmelse angående det. Han havde gjort noget, han ikke havde gjort i lange tider: Han havde omhyggeligt læst det aronske præstedømmes håndbog. Men han var ivrig efter at prøve sine følelser mod sine rådgiveres.

"Oprigtigt talt, brødre, skønt jeg påskønner forslaget om, at vi indsætter en stærkere mand som kvorumsrådgiver, så gad jeg vide, om det virkelig vil løse vort problem. Jeg mener, jeg føler personligt, at broder Bennett har gjort en hæderlig indsats i denne stilling, og jeg spekulerer på, hvorfra vi kan få en bedre mand uden at splitte en af de andre organisationer. Jeg tror, problemet

ved det?

FRA DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

med lærerkvorummet stikker dybere end blot at styrke rådgiveren."

Biskoppen lænede sig tilbage. Hans rådgivere havde været hos ham i adskillige år, og de genkendte begge dette som deres invitation til kommentarer.

"Biskop, eftersom mit hverv er med lærerne, vil jeg gerne bakke dig op i forsvaret af broder Bennett. Han er en god fyr. Men jeg vil også gerne pege på, at vi har et forholdsvis lille kvorum — kun tolv drenge. Hvis blot fire drenge er fraværende, falder vi til 66%."

"Åh, jeg tror faktisk ikke, at vi taler om procenter," sagde biskoppen. "Jeg tror, vi taler om fire drenge. Hvad staven siger, er sandt nok. Vort lærerkvorum er i en dårlig forfatning. Det er blot det, at de må citere statistikken; men vi kan give deres procenter navne, drengenavne. Det er de fire — fem drenge, som vi er ved at miste, der bekymrer mig mest, og derefter er jeg foruroliget over præsidentskabet."

"Præsidentskabet?" udbrød første rådgiveren. "Jamen, vi har vores fineste drenge i det præsidentskab for lærere. De giver os ikke et øjebliks bekymring." Han sagde dette definitivt, men biskoppen fulgte hurtigt hans ord op.

"Det er rigtigt, ikke et øjebliks bekymring eller et øjebliks hjælp." Han var parat til at overbevise de andre nu, så han lænede sig frem, idet han hvilede begge hænder på bordet. "Brødre, I vil tillade mig at hævde, at vi har svigtet lærernes præsidentskab, og at de så igen har svigtet drengene, vi er ved at miste. Jeg foreslår, at den rigtige rækkefølge i Det aronske Præstedømme er, at vi træner præsidentskaberne, og at de træner deres kvorummer."

Begge rådgivere flyttede nervøst på sig, men han fortsatte: "Ved I, jeg gjorde en stor ting efter den telefonsamtale, noget jeg ikke har gjort, siden de kaldte os til biskoprådet. Jeg tørrede støvet af min håndbog for Det aronske Præstedømme og læste den — hvert eneste ord! Og jeg ønsker, at I skal vide, at vi har forpasset lejligheden med hensyn til at træne disse drenge til at blive ledere i Kirken." Han var tavs, mens han lod sine ord få vægt. "Jamen, hvordan kan vi nogensinde håbe at lære dem respekt for Præstedømmets myndighed, når vi har været så ligegyldige med hensyn til at lade dem holde deres møder som et præsidentskab? Hvornår holdt de sidst møde, eller vigtigere endnu, hvornår holdt de et, hvor de virkelig bar deres ansvar med hensyn til at få deres uaktive medlemmer frem? Eller få opgaverne til at blive udført?

Når en lærer påtager sig et hverv og derpå svigter det, hvem træder i stedet for ham? Et medlem af præsidentskabet. Men siger nogen nogensinde noget til ham? Bliver han nogensinde rådet, eller advaret, eller elsket, eller bebrejdet?" Der var nu længe tavshed. "Jeg holder på, og jeg ser det tydeligt nu, at ansvaret for at få sat skik på det kvorum ikke er vores. Det er ikke engang broder Bennetts. Det hviler på dem — drengene, præsidentskabet!" Og derpå tilføjede han stille og på sin egen definitive måde, "Men ansvaret for at give præsidentskabet denne indsigt, denne udfordring vil altid være vort."

Næsten et halvt år senere sad biskoprådet atter på kontoret overfor to spændte unge mænd. En af drengene, ham der smilede, var lærer, et aktivt medlem af et aktivt kvorum. Et halvt år tidligere havde han været fuldstændigt uaktiv, blot en statistik på en rapport, der blev udvekslet bemærkninger om en aften på højrådsmødet. Nu stod han foran biskoppen en smule genert, men alligevel stolt over, hvad han skulle til at sige.

"Biskop, du kender Tom her. Han er kommet regelmæssigt til kirke med mig i et godt stykke tid. Han har været ret aktiv i vort kvorum, blot kan han naturligvis ikke påtage sig visse opgaver, eftersom han ikke er medlem

Forts. på side 133

Et budskap til mødre

AF META BRO *

FORFATTERENS ANMÆRKNING: Slå dette budskab op, hvor det er nemt at kaste et blik på det når der opstår kritiske situationer — såsom at De modtager et kort fra en ugift veninde i hovedstaden: "Ser alle teaterforestillinger, har det pragtfuldt, ville ønske, du var her!" Og når Deres datter skriger, "Mor, du er mit vidne — Jeg vil aldrig tale til min bror igen!" I stedet for at tage en pille, læs budskabet; og senere, ved sengetid, vil et af Deres børn sige, som et sagde til mig: "Jeg håber, Himlen vil være som dette."

* Meta Bro er free lance forfatter og bor i Burbank, Californien.

Vi har hørt om dem, læst om dem, og måske er vi blandt dem — disse utilfredse mødre, der længes efter frigørelse fra "det hverdagsagtige" i deres liv, der beklager sig over, at deres sande personlighed er skjult, fordi de endeløse opgaver, som konfronterer en husmoder og mor, ikke efterlader nogen tid til opfyldelse af personlige ønsker. Der er mødre, som tror, at verden passerer forbi dem, mens de tilbringer de år, hvor appetitten på livet melder sig stærkest, med at vaske op, tørre næser, skifte bleer. De længes efter at få del i noget af verdens berømmelse, ære, spænding, udvikling. De siger, at de ønsker at føle sig som rigtige mennesker i stedet for en slags "almuligmænd", der styrter omkring for at opfylde familiens behov.

Det er til disse mødre, at jeg ønkser at give dette budskab: Vi mødre behøver ikke medfølelse. Vi behøver at indse, hvor heldige vi er! Der er ikke en lykkeligere kvinde i verden, end den moder, der holder sin baby i armene. Hvilken virkelig feminin kvinde er uenig med mig? Hvorfor så ikke være tilfreds? Hvorfor føle, at vi er lukket ude fra livets store sindsbevægelser og bedrifter? Hvis vi opfylder vor dyrebare fødselsret samvittighedsfuldt ved at være hengivne hustruer og mødre, vil livets store følelser og præstationer være vores. Hvordan?

Berømmelse: Fordi som MØDRE er vi vores baby's verden.

Ære: Som MØDRE er vi vort barns ideal.

Talent: Som MØDRE er vi dem, der ved, hvordan man forbereder et lækkert måltid, laver en yndig kjole.

Opfyldelse: Som MØDRE giver vi hygge og forståelse til vore familier og modtager til gengæld kærlighed og forståelse fra dem, vi hæger mest om — vore familier.

Hvilke andre former for egen opfyldelse af sine ambitioner kan være så fuldendt en belønning?

Når vi beklager os over det "hverdagsagtige" i livet, skulle vi huske på de kvinder, der har det endnu mere begrænset "hverdagsagtigt" — kvinder, som må stå bag en disk otte timer om dagen og prøve at behage kunderne, kvinder siddende inden for kontorernes fire vægge, mens de i timevis skriver kedelige statistikker; kvinder, der gør det samme om og om igen på en fabrik.

Naturligvis bliver vi mødre undertiden plagede og overanstrengte. Ofte kan vi med rette sige, "Jeg ønsker at være mig selv!" Jeg håber, vi kan tage en lille pause en gang imellem. Hvis vi holder af at være sammen med andre mennesker, kan vi tage aktivt del i kirkeaktiviteter, forældrekredsen, kulturelle foreninger. Hvis vi nyder at lære nye ting, kan vi melde os ind på de aftenskolehold, vi har lyst til. Gennem sådanne forbindelser og kundskaber bliver vi mere inspirerende, interessante kammerater for

Art by Dale Kilbourn.

vore familier. Men lad os håbe, at vi nyder disse aktiviteter udenfor hjemmet for at gøre vore personligheder mere fuldstændige, ikke på grund af nogen rastløs, indestængt trang til at "finde os selv."

Mødre, der siger, "Naturligvis nyder jeg at være hustru og mor, men jeg ønsker også at være en selvstændig person, et menneske for mig selv," burde indse, at det at være en god hustru og mor betyder at kunne bringe de bedste, mest værdifulde og mest udviklende menneskelige træk frem, som en kvinde kan opleve. Selv små piger ved dette — de leger instinktivt med dukker og fører hus, så snart de kan gå og tale — de vil kramme en dukke endnu tidligere. Hvis en mor siger, at hun ønsker at blive en selvstændig person, så lever hun ikke fuldt ud sin rolle som moder — hun undervurderer sin egen betydning! Hun skulle give og modtage alle de uvurderlige rigdomme og forpligtelser, som hører til rollen som det mest velsignede af alle mennesker — en moder!

Der er så mange oplevelser til os, som mødre, i vore egne hjem hvis vi blot er villige til at åbne vore øjne, vore ører og vore hjerter for at finde det — at nyde vor baby's strålende smil, vort barns tillidsfulde håndtryk, vor ægtefælles forstående kærlighed! Disse og andre uhåndgribelige glæder er lige der i vore egne hjem. Vi må ikke lade kostbare år glide forbi uden at nyde deres værdi. Vi skal ætse dem ind i vor hukommelse, således at vi atter og atter kan nyde dem senere i livet.

"Hvilke minder?" spørger De — børnenes kævl, den endeløse opsamling af tøj og legetøj, stabler af opvask? Nej, dem kan vi glemme. Selv roser har torne. I stedet for husker jeg min lille pige, da hun kæmpede med sin første kagedejg; dengang hun kom farende henrykt ind med en skrubtudse i hånden og spurgte, om hun måtte putte den i opvaskebaljen. Jeg husker det tilfredse udtryk i min unge søns ansigt, da han beherskede et vanskeligt klaverstykke (det var ham, der sagde: "Ikke mig!" da han fik at vide, at også han skulle tage klavertimer).

Vi skal finde os selv, efterhånden som vi lærer at give og modtage sammen med vore familier — at klatre op fra dalene lige så let, som vi rider på toppene — idet vi husker, at dag for dag former vi vore børns liv til et mønster for deres voksne år, idet vi på denne måde giver VORE tanker, VORE ord og VORE handlinger udødelighed. Er det ikke opfyldelse af ambitioner?

Til mor

Mor, jeg vil tale med dig i dag,
om alt hvad mig ligger på hjerte,
jeg vil prøve at leve til dit behag,
hvadenten i fryd eller smerte;
thi hvis jeg vandrer ad livets sti,
som jeg ved du ønsker jeg skulle,
da vil min samvittighed føle sig fri
den dag, da jeg lægges i mulde.

Jeg prøver at fatte, hvad du har lidt
for mig i de år, der er gået;
da i min barndom så mildt og blidt
du lægte de sår, der blev slået.

Ej mindst i min ungdom, da livets krav
tog mig ud på de vildsomme veje,
hvor din bøn og formaning mig ofte gav
en vidunderlig styrke i eje.

Jeg ønsker at takke dig, elskede mor,
men ak! — mine ord er så ringe —
Gud give, så længe jeg vandrer på jord,
at den tak, som jeg søger at bringe,
må være en frugt af bønnen, du bad;
værdig af det, du mig lærte,
så fremad mod målet jeg vandrer glad
i lys af din kærligheds kærte.

Hans Mikkelsen
(1937)

En missionspræsidents hustru fortæller om den store velsignelse det er at have forstandige forældre og om fuldt ud at udnytte

Vente- og læreårene

AF HELEN GRANT BARTON

Så vidt jeg kunne skønne var hendes arbejde et utaknemligt hverv. Det forventes at mødre reparerer tøj, stryger, bager brød, syr pæne kjoler, forbinder sår, gør huset rent og er elskelige, ikke sandt? Jeg kan kun tænke på ganske få mødre, som ikke gjorde disse ting, men min moder gik et skridt videre med sine pligter. Hun ønskede at vi skulle være mere end bare almindelige.

Jeg voksede op på en farm, hvor der blev regnet med vort arbejde, og hvor det at samle løg og stakke hø sikrede vort daglige udkomme. Moder kunne se længere end til nødvendige arbejder. Fader og moder ønskede at deres 5 piger og 2 drenge (og en dreng mere som boede sammen med os i mange år), ville elske Herren ved at efterleve Hans lærdomme og ved selv at give gennem ord, gerning og musik. Vor tilværelse var ikke let, men jeg takker Gud for det, fordi jeg fandt lykke ved at pille bønner ved køkkenbordet, synge sammen under opvasken, betragte hvor skinnende rent køkkengulvet så ud, efter at det var skuret og bonet, og anstrengte mig for at gøre alt hvad jeg foretog mig så godt som muligt.

Min ungarske violin

Alle vi børn lærte en del klaverspil, før vi fik undervisning i at spille på et andet instrument. Hvordan kunne min moder vide, hvor meget denne øvelse ville hjælpe mig senere i livet? En dag lagde min fader og moder en smuk ungarsk violin i mit skød og sagde: "Den er til dig." Jeg arbejdede to år i markerne for at betale den, og hvor er jeg taknemlig for forældre, som gav mig lejlighed til at gøre det, fordi jeg satte så meget mere pris på mit instrument. Tante Susie Grant Mann var min musiklærerinde i årevis; derefter fortsatte professor Laurence Sardoni. Jeg skulle øve en time hver dag. Jeg forsøgte at slippe hver dag, men hver dag øvede jeg efter megen overtalelse fra moder. I begyndelsen øvede jeg i badeværelset (jeg gætter på at min hvinen var lidt for meget for familien), men det gjorde ikke noget, for jeg eksperimenterede med de smukke toner, der gav genlyd, når de ramte vandbeholderen og blev kastet tilbage imod mig. Jeg øvede ikke skalaerne så meget, som jeg burde have gjort, fordi jeg holdt mere af de smukke melodier; men fordi jeg forsømte skalaerne, er det mere vanskeligt for mig at lære nogle af de smukke melodier, jeg nu ønsker at spille. Hvor tåbeligt af mig ikke fuldtud at udnytte fordelen af disse vente- og læreår!

Takt og tone-belæring

Moder har altid været tilbageholdende og helt igennem en dame. Hun prædikede ikke blot for sin familie; hun virkede også til gavn for mange andre. Hun var tempelarbejder i 25 år; hun arbejdede i G.U.F.'s distriktsbestyrelse, og jeg syntes hun havde den mest vidunderlige stemme i verden. Et par gange lod hun mig akkompagnere sig på violinen, når hun sang i Kirken.

Mine søstre og jeg blev undervist af moder om takt og tone, medens vi flettede tæpper på græsplænen. Derefter læste hun bøger for os. Hun sagde, at vi kunne blive lige hvad vi ønskede at være, hvis bare vi tog en dag ad gangen og tilrettelagde den dag, så vi kunne blive lidt bedre end vi var i går.

Jeg han ikke huske, at jeg nogensinde er kommet hjem uden at min moder ventede oppe på mig, og havde brugt ventetiden til håndarbejde. Jeg trængte til råd og vejledning og det var hun klar over.

Jeg var genert, og min fader lærte mig at holde en tale. Jeg tror at jeg hellere ville høre ham give en søndagsskolelektie end nogensomhelst anden jeg kendte. Han underviste i evangeliet i klassen i 45 år, og han var aldrig kedelig. Han gjorde lektierne aktuelle og viste hvorledes vi kunne bruge lærdomme fra Bibelen og Mormons Bog i vort eget liv.

Jeg holdt meget af at give 2½ minuts taler i søndagsskolen, for min fader gjorde det morsomt. Hvert år fik jeg en bog for 100% tilstedeværelse i søndagsskolen, lige fra jeg var ganske lille. Min familie gik i søndagsskole, og de ventede at jeg gik med. Denne sædvane er fortsat i min egen familie.

Livets vente- og læreår

Jeg var organist i Primary, og jeg glædede mig over hver tone, jeg frembragte med de gammeldags fodpedaler. Jeg spillede violin i et lille søndagsskole strengeorkester; og det var her jeg mødte min mand, som også spiller violin.

Både præsident Barton og jeg føler meget stærkt, at unge mennesker tidligt burde udvikle deres talenter i deres livs vente- og læreår. I vor egen familie har det været en virkelig fornøjelse at have et strengeorkester. Catherine, Grant, Anna, Ray, Bruce og Helen Gay, spillede allesammen et instrument. Vi er langtfra professionelle, men vi holder af at spille i Kirken og i vore familie-hjemmeaftener. Catherine er vor dramatiske datter, og Ann er vor sangfugl. Efter sin 6 måneders tur med Brigham Young Universitetsgruppen "Curtain - time U.S.A.", var Ann hos os som missionær i den sydvest-britiske mission. Hun var med til at synge i "Mormon Missionary Chorale", der har indsunget flere grammofonplader. Præsident Barton føler at musik og sport er værdifulde redskaber til at udbrede det gengivne Evangelium her i England. Vort kor på 300 medlemmer af britiske Sidste Dages Hellige har indsunget 2 plader, den ene med Stanley Blacks orkester i London.

Præsident Barton og jeg må tale adskillige gange hver uge i Missionærmøder, grensmøder, distriktskonferencer, hjemmeaftensmøder for undersøgere og i ikke- kirkelige møder. Vi ved at vore 2½ minuts taler og vore tidligere stillinger i Kirken har udviklet os til at kunne gennemføre det. Jeg er også i gæld til min erfaring fra G.U.F.'s hovedbestyrelse, der har hjulpet mig til at være beredt, for før jeg kom i bestyrelsen, havde jeg altid lampefeber foran en forsamling. Men en dag sagde jeg til mig selv: "Det er en meget egoistisk opførsel. Du tænker ikke på hvad andre trænger til." Da jeg begyndte at tænke på, hvad der var nødvendigt ved et specielt møde, fandt jeg ud af, at jeg tænkte mindre og mindre på, hvordan jeg selv så ud, og hvad jeg foretog mig. Jeg vil aldrig glemme min første opgave sammen med en af generalautoriteterne. Ældste Alma Sonne, assisterende til De tolv Apostles Råd, hviskede til mig: "Nu må du anstrenge dig og være lige så dygtig som din moder." Han havde ret, men min moders udmærkede træning havde gjort, at jeg i det mindste til dels kunne stå mål.

Både præsident Barton og jeg er dybt taknemlig over forældre, der på et tidligt tidspunkt i vort liv kunne forudse vore fornødenheder. Til Kirkens ungdom siger vi: "Udnyt fuldt ud vente- og læreårene i jert liv, for I er morgendagens ledere."

Helen Grant Barton har været leder af hjælpeorganisationerne i den sydvest-britiske mission siden 1. februar 1965. Hendes mand, Ray H. Barton, Jr., er missionspræsident.

"Enhver klog kvinde"

AF 2. RÅDGIVER, LOUISE W. MADSEN
Tale ved hovedmødet under Hjælpeforeningens årlige generalkonference den 28. september 1966

"Enhver klog kvinde bygger sit hus" (Ordspr. 14:1, King James' Version). Om det hus bliver en statelig bygning eller en elendig hytte afhænger af hende, der bygger det. Hvis fundamentet er fast, murene stærke og taget tæt over for elementerne, hvis ruderne skinner og døren er så solid, at den kan modstå ethvert onde udefra, bygger hun godt.

Troen, Evangeliets første princip, er fundamentet for det hus, en klog kvinde bygger til sin sjæl. Underforstået er tro i følge Skrifterne fuld tillid til Gud, til Hans væsen, Hans hensigter, Hans ord og Hans befalinger. En sådan tro fjerner al tvivl, erstatter den med fuldstændig tryghed og kundskab om på hvilken måde man skal leve sit liv.

Troen er en gave fra Gud; den gives til dem, som er beredt til at modtage den. Den er så kostelig en gave, så den ikke gives, blot man beder om den, og den gives heller ikke til dem, som ikke har søgt den. Frelserens spørgsmål til Peter: "Hvem siger I, at jeg er?" blev besvaret med: "Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:15—16.) "Og Jesus svarede og sagde til ham: "Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i himlene." (Matt. 16:17.)

Ældste James E. Talmage siger i Trosartiklerne, side 94:

"Peters tro havde allerede vist sin livgivende kraft; den havde fået ham til at forlade meget af det, der var ham kært, for gennem lidelse og forfølgelse at følge Herren og at afstå fra verden med dens tillokkelser for den opofrende fromhed, som hans tro gjorde så ønskværdig." *)

*) Ordet "livgivende" findes ikke i den danske oversættelse. O. A.

Dette stærke bevis for Peters værdighed gjorde troens gave mulig.

At tro er større end kundskab understreges af den kendsgerning, at når Jesus gik omkring, blev Han ofte tiltalt af dem, som var besat af onde ånder, og som "når de så ham, faldt ned for ham og råbte og sagde: Du er Guds Søn!" (Mark. 3:11.) Selv Satan ved det, og dog er han med al sin kundskab stadig Satan. Hans kundskab har ikke tilskyndet ham til at være retfærdig, til at adlyde Herrens bud og forsage det onde. Tro er en drivkraft, som leder til handling. Det er denne drivkraft, der gør, at troen er større end kundskab eller formodning, som begge er passive.

Hvor vi dog trænger til beskyttelse mod det onde i vor tid! Troen beskytter. Alma forkyndte: "Nu forstår I, at det er den sande tro på Gud; ja, I ser, at Gud vil hjælpe, opholde og bevare os, så længe vi er trofaste mod ham og mod vor tro og religion; og Herren vil aldrig tilstede, at vi bliver udryddet, medmindre vi falder i overtrædelse og fornægter vor tro" (Alma 44:4).

Troen er en kraft i bøn. Herrens engel, som viste sig for Alma og for Mosiahs sønner for at virkeliggøre deres mirakuløse omvendelse, fortalte dem, at Herren havde hørt sit folks og Alma den ældres bønner, fordi de havde bedt med megen tro. "Derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed, for at hans tjeneres bønner måtte blive besvaret i forhold til deres tro" (Mosiah 27:14).

Tro er en kraft i retfærdig livsførelse, "et anker for menneskesjælene, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger til forherligelse af Gud" (Ether 12:4).

De, som ikke har tro, føler ingen forpligtelse til at være lydige og til at leve retfærdigt.

Hvorfor taler vi om tro? Hvorfor opfordrer vi søstrene til at opnå større tro? Hvorfor bestræber vi os for at lære dem betydningen af tro og nødvendigheden af at opbygge de indre hjælpekilder, som leder dem i deres liv? Fordi vi er interesserede i, at hver eneste kvinde skal nå ophøjelse. Fordi vi i Hjælpeforeningen har fået det ansvar at undervise, formane, overtale og lede søstrene med kærlighed. Fordi Hjælpeforeningen er til for at frelse sjæle, og fordi fuldkommen tro på den Allerhelligste er nødvendig for frelse i Guds Rige. Hjælpeforeningen tæller tusinder og atter tusinder af kvinder. Dens storhed ligger i dens indflydelse på hver enkelt kvinde. "Intet menneske er klogt nok i sig selv" har Platus sagt. Ingen kvinde er i besiddelse af så stor visdom, at hun ikke kan høste gavn af andres hjælp til styrkelse af sin tro.

Hjælpeforeningens årlige novellekonkurrence

Følgende novelle vandt førstepræmien i Hjælpeforeningens novellekonkurrence i 1966 og blev offentliggjort i Relief Society Magazine for januar 1967. Forfatterinden er Myrna Clawson fra Californien. Hun er medlem af Hjælpeforeningen og moder til seks børn i alderen fra 1 til 9 år.

Hjælpeforeningens novellekonkurrence indledtes i 1942 af Hjælpeforeningens Generalbestyrelse som et led i festen for Hjælpeforeningens 100 års beståen. Konkurrencen er åben for Sidste Dages Helliges kvinder, som har fået mindst ét litterært arbejde udgivet eller antaget til offentliggørelse i et anerkendt blad.

Initiativet til konkurrencen blev taget for at opmuntre Sidste Dages Helliges kvinder til at udtrykke sig på det litterære område. Generalbestyrelsen synes, at reaktionen på denne opgave stadig øger den litterære kvalitet af Relief Society Magazine og hjælper Kirkens kvinder til at udvikle deres evner til også at skabe noget på dette område.

Hvem er det, hun elsker?

AF MYRNA CLAWSON

For at alting skulle gå planmæssigt havde Andrea tilbragt hele dagen med at gøre forberedelser til denne aften. Hønen med tilbehør stod klar i varmeovnen, den grønne salat og banan-pie'en var også parat. Hun havde set efter, at der ikke manglede noget på det dækkede bord i spisestuen. Bert kunne komme hvert øjeblik; så skulle de spise og derefter gøre sig færdig til at gå til koncert — en koncert, der skulle dirigeres af Theodor Ravinsky. Andrea og Bert havde overværet en af hans koncerter, da de for 10 år siden gik på college, og Andrea syntes ikke, der var nogen, der kunne sidestilles med ham.

Hvorfor kommer Bert nu ikke? — tænkte Andrea. Hun bestemte sig for at tage sine curlers af håret og rede det ud, mens hun ventede; det ville i hvert fald spare hendes tid senere. Hun børstede håret tilbage fra panden, snoede og drejede de kastaniebrune lokker på plads. Idet hun drejede sig bort fra spejlet, kastede hun et sidste blik i det, strøg en krølle tilbage fra kinden og smilede. Hun følte sig varm og rigtig godt tilpas; det var lang tid siden, hun havde været så lykkelig, så spændt!

Hun fór pludselig sammen ved tanken om, at Bert ikke var kommet hjem endnu. Nu kom de til at spise sent, og hele hendes plan blev forkludret. Hun bad børnene vaske sig, så de var klar til at spise, så snart Bert var inden for døren. Han nød altid at spise sammen med familien; det var det tidspunkt, hvor han kunne glæde sig over deres beretninger om dagens oplevelser. Andrea kiggede ud af vinduet for at se, om Bert var i farvandet; hun gik tilbage til spisestuen, fór ud og ind ad køkkenet. Hvorfor mon han dog kom så sent?

Det lettede, da Bert endelig kom; der var masser af tid til at gøre sig klar til koncerten. Hun anbragte de fire ældste børn omkring bordet og Kirk i hans høje stol. Baby Lucille, som allerede havde spist, pludrede henne i kravlegården.

"Hvor skal I hen, Mor?" spurgte seksårige Vera nysgerrigt.

"Hvorfor ska' vi ikke med?" kvidrede firårige Patty.

Kirk vendte sin tallerken fyldt med pie og anbragte den på hovedet, strålede og sagde: "Hat — hat!"

Der blev slet ikke svaret på spørgsmålene, for børnene brød ud i en stormende latter. Andrea følte sine planer gå fuldstændig i stykker. "Hold så op, og se at få spist jeres mad!" skændte hun. Der blev dødsstille, men kun et øjeblik, indtil hun begyndte at vaske Kirk ren for pie'en. Da hun var færdig med det og også havde fået gulvet vasket, havde Bert sagt tak for mad, og børnene var også lige ved at være færdige. Hun tog de tomme tallerkener ud sammen med det stykke pie, hun ikke selv havde fået spist.

Andrea sendte Patty og Vera ovenpå, så de kunne gøre sig klar til at gå iseng, medens hun selv klædte Kirk af. Han stak de bare fødder hen til hende, for at hun skulle kilde ham, så han rigtig kunne hvine; men når hun så holdt op, råbte han: "'gen, 'gen!"

"Enhver klog kvinde bygger sit hus, men den tåbelige river det ned med sine hænder" (Ordspr. 14:1, King James' Version). Enhver tåbelig eller syndig handling, enhver forspildt anledning til at tjene, enhver svaghed over for fristelse, enhver godkendelse af noget ondt virker, som om den tåbelige kvinde med vilje svækker fundamentet til sit hus, fjerner murstenene fra murene, ignorerer utæthed i taget, pletter de skinnende ruder og åbner døren, så det onde kan komme ind. Det hus, hun bygger, og hvori hendes sjæl skal bo, er smukt, solidt og stærkt eller det er det ikke — altsammen i overensstemmelse med hendes tro og gerninger.

"Skal vi så tage 'Lille Peter Edderkop'?"

Da "edderkoppen" kravlede op ad hans arm, hylede han og trak armen til sig. Bagefter lod han sin lille, buttede hånd på edderkoppemanér kravle op ad Mors arm. Andrea knugede ham ind til sig, og han hvinede af fryd. Men da han skulle have sin natdragt på, var kun færdig med at lege og kommanderede! "Stå nu stille, Kirk, jeg kan da ikke få tøjet på dig, sådan som du vrider og vender dig!"

"Moar, jeg kan ikke finde min pyjamas," klagede Patty ude på trappen.

"Nej, selvfølgelig!" halvt sagde og halvt tænkte Andrea. "Jeg kommer straks, jeg skal lige knappe Kirks natdragt."

Den leden efter pyjamas stjal nogle af Andreas kostbare minutter og næsten hele hendes selvbeherskelse, medens hun trak den øverste skuffe i dukkekommoden ud og fandt trøjen der — og benklæderne under sengen.

"Nu skal jeg hjælpe dig . . ." — Andrea havde næppe fået begyndt, før telefonen kimede. Bert var lige ved at tage brusebad, så Andrea fór ned ad trapperne for at tage den.

Den åh-så-venlige stemme mindede hende: "Husk endelig, at der er forældremøde i morgen eftermiddag, kl. 15!"

"Tak, skal du have," svarede Andrea og lagde røret på "Hvordan skulle jeg kunne glemme det — det er den tredje, der har ringet for at minde mig om det?" mumlede hun.

Støj fra køkkenet fortalte hende, at Kirk var ved at lave noget, og sandelig, om han ikke havde fundet ud af, hvordan han kunne få fat i de franske kartofler, og nu lå han på gulvet og forsøgte at samle dem op i posen igen.

For Andrea var det det ene uheld oven i det andet. Børnene, som hun havde jaget med, og som kunne mærke, at hun var ved at blive nervøs, var i højeste gear. Da hun havde fået puttet Kirk og Lucille i seng, var Kevin og Dallon, der var 7 og 8 år gamle, i fuld gang med at bygge en modelflyvemaskine på gulvet i dagligstuen, men det fik Andrea stoppet. "Hvor mange gange skal jeg sige til jer, at der ikke må leges med klister i denne stue? Se nu at få det samlet sammen og lagt ind på legebordet, og så lægger man forresten en avis på bordet, når man leger med sådan noget!"

Andreas plan viste, at nu var tiden inde til at tage af sted til koncerten. Sikken et held, at hun havde øvelse i at klæde sig om på sekunder.

Det varede kun et øjeblik, så stod Andrea klædt om i spisestuen — ganske vist blussende rød i kinderne — iført en model, hvormed hun præsenterede linjen for den kommende sæson. De små piger kiggede på hende, som de ville have stirret på en dronning. Kevin kom farende ind, men standsede med et ryk: "Du er sandelig pæn Mor." Og Dallon, der var lige i hælene på ham, tilføjede: "Den kjole kan jeg godt li'".

Andrea strålede; hun følte sig virkelig som en kongelig person. Hun var glad for resultatet af gårsdagens anstrengelser, da hun blev færdig med den sølvblå silkekjole med empire-liv. Når man så nærmere til, blev man klar over, at det var en omstændighedskjole.

Bert lagde armen om hendes liv: "Skal vi så tage afsted, min pige?"

Hun kyssede hvert af børnene farvel, og de gik ud ad døren, netop som telefonen brød den besnærende fortryllelse, Andrea lige var begyndt at fornemme.

Medens Bert talte, kiggede Andrea på sit armbåndsur og regnede ud, at der kun var 12½ minut tilbage; så gav hun sig til at trøste den hulkende Patty, der var blevet drillet af Dallon, viste "mekanikerne", hvorledes de kunne reparere en vinge på en flyvemaskine og huskede babysitteren på, at Lucilles flaske stod i køleskabet.

"Kan onkel Harald kun være her imorgen?" spurgte hun Bert, idet han slap igennem for gult lys ved det første kryds. "Det var godt, han ringede, inden vi var kørt." Da de måtte vente ved det næste kryds vidste hun, at de skulle være meget heldige for at kunne slippe igennem trafikken og komme tidsnok til at få koncertens første nummer med.

Det havde været ét jageri siden kl. fire i eftermiddags. Nu sad de ganske vist i salen, men Andrea følte det, som om hun stadig jagede.

Tankerne fløj hjem til børnene — hvordan mon de klarede sig? Det var over den tid, da koncerten skulle have begyndt; hvorfor mon de ventede? Andrea var så langt inde i sin "fartplan", så hun blev helt forskrækket, da Bert sagde: "Det var vel nok godt,

vi nåede herind så tidligt, så vi kan nå at nyde forventningen og spændingen i salen, synes du ikke?"

"Jo," svarede Andrea åndsfraværende. "Du ved nok den tand, som Kirk slog, da han faldt i lørdags — tror du, den bliver mørk?"

Nu blev lyset i salen dæmpet, tæppet gik op og Andrea skubbede hverdagen tilside. De første toner af melodien fik hende til at slappe af, og snart lod hun sig føre fra sin travle, ansvarsfulde hverdag ind i musikkens verden.

I pausen sludrede Andrea, fuldstændig betaget af musikken, med Bert. De følte sig helt unge igen, når de mindedes den første Ravinsky-koncert, de havde overværet. Andrea kunne ligefrem mærke romantikken fra den aften. Livet var virkelig dejligt!

"Tror du, den dame, der sidder ved siden af dig, er alene?" spurgte Bert.

De koncertgængere, der havde siddet på den anden side af damen, var gået ud. Andrea vendte sig til hende: "Er det ikke pragtfuld musik? Den er så — så herlig, så det ikke er til at beskrive. Animerende, ja, det må være betegnelsen for den!"

"Ja, jeg nyder den også," svarede damen.

"Jeg tror, at denne musik betyder noget ganske særligt for mig, fordi jeg også kender de idealer, Theodor Ravinsky lever op til. Han er en storslået dirigent og en enestående personlighed!" Andrea strømmede helt over: "Er det ikke storartet, at sådan en mand vil komme til sådan en lille by som Bedlington? Der stod i avisen, at han kom efter speciel indbydelse. Han må være landets fineste dirigent."

"Åh, tror De virkelig det?" sagde damen, som må have været oppe i firserne.

Hun havde lagt mærke til Andreas kjole og spurgte, ligesom lidt tøvende: "Er det den første, De venter?"

Andrea ventede et øjeblik, fordi visse sårende bemærkninger, hun før havde hørt, for igennem hendes tanker: "Er du nu gravid igen?" eller "Hvornår holder du op med det?"

"Nej, det er nummer syv," svarede Andrea.

"Er det virkelig? De er vel nok heldig! Børn er så stor en velsignelse og glæde. Jeg kan betro Dem, at jeg selv havde syv."

Andrea hørte ikke det hele, Tanken om børn førte hende tilbage til travlheden og jageriet for halvanden time siden. Hvordan kunne man kalde det heldigt, at hun var på vej med en baby, endnu en til at græde og kræve hende, endnu en lille trold at falde over, når hun havde travlt, endnu flere bleer at skifte, endnu mere at vaske, mere, mere, mere . . . ?

Tårerne begyndte at melde sig, og hun fik en utålelig klump i halsen; hun stirrede op i loftet og prøvede at holde tårerne tilbage, så de ikke skulle forråde hendes følelser. Da lyset igen dæmpedes, følte hun det som en befrielse, men pludselig skammede hun sig! Børn skulle virkelig regnes for en velsignelse! Hun forsøgte at overbevise sig selv om, hvor heldig hun faktisk var, og det lykkedes hende for et øjeblik at beherske sine tårer; men straks efter var det følelserne, der beherskede hende, og en tåre brændte på kinden. Hvorfor kunne hun nu ikke være taknemmelig for blot det ene, at nu var orkestret parat, Maestro Ravinskys dirigentstok, som han nu hævede, ville igen gøre tegn, og 85 musikere ville følge hvert af dens tegn og bevægelser? Musikken ville fylde hele salen, dens melodi, dens dirrende toner og dramatik ville igen tage Andrea fangen.

Taktstokken lynede, musikerne rettede sig, og Andrea blev helt chokeret. Styrken, tempoet og larmen i ouverturen til operaen "Carmen" var ligefrem et ekko af larmen i hendes eget hjem. Det lød som børnene, der for vildt gennem huset, som hylende børn, børn, der skændtes og sloges, børn, spektakel, forvirring, børn, børn, børn . . .

Hun følte, at hun ikke kunne holde ud til flere af den slags "mindelser". Hun vendte sig til Bert, som var helt bjergtagen af den majestætiske udførelse af den musik, så hun besluttede sig til endnu engang at beherske sine følelser og nyde denne aften.

Musik blødgør hjertet, musik mildner, musik gør byrden lettere og musikken "glatter ud". Andrea ignorerede sine tanker og lyttede, medens hun iagttog violinerne. Hun lod sig rive med af tonerne fra valsen i Strauss' "Zigøjnerbaronen".

Da de sidste ovationer var forbi, puffede Bert til hende med albuen: "Skal vi gå?"

Andrea, som endnu følte sig helt henrevet, gav sig tid til at hjælpe damen at få sin kåbe på, og rejste sig så.

Idet de gik hen imod udgangen, så Bert sig tilbage og sagde til Andrea:

"Er hun alene?"

"Ja," svarede Andrea.

Damen var blevet siddende, så Bert vendte tilbage for at tilbyde hende sin hjælp. Hun udtrykte sin taknemmelighed og støttede sig til hans arm. Bert var lidt bekymret for hende, da de kom ud i foyeren. Han sendte et spørgende blik til Andrea, som besvarede det medfølende.

"Jeg skal møde min søn lige derovre," sagde damen.

Bert følte sig helt lettet ved hendes udtalelse. Medens han fulgte hende over gulvet, sagde han til hende: "Vi bliver hos Dem, til han kommer."

"Vil De virkelig det?" Hun så ud til at blive glad for tilbudet. Hun vendte sig om mod Bert og hviskede: "Jeg vil gerne have, at Deres hustru skal hilse på min søn."

Bert blev lidt paf, og Andrea følte sig tilsidesat ved den hvisken.

De ventede, medens der blev færre og færre mennesker tilbage, da Bert fik øje på en mand, der kom hen imod dem og henvendte sig til Andrea. "Er det . . . ?"

Forts. på side 137

SØNDAGSSKOLE

JESU BRUG AF ORD

AF LOWELL L. BENNION

Arthur Quiller-Couch, tidligere professor i engelsk ved Cambridge Universitetet, skrev et herligt essay om jargon. Deri beskriver han jargon som en skrivemåde, der er abstrakt, vag, generel og uklar. Den kommer med omsvøb, går glip af pointet og er frygtelig trist og kedelig. Jargon er fyldt med ord som "tilfælde", "karakter" og "grad", og sætninger som "med hensyn til" og "hvad det "angår".

For at citere et gammelt latinsk ordsprog: "Maskuline er kun de ting, som man kan berøre og se." Gode lærere opfordrer indtrængende studenter til at bruge et konkret sprog. Forfattere som Shakespeare, Goethe, Holberg, Oehlenschlæger, Kaj Munk og mange andre bruger denne levende, konkrete, maskuline skrivemåde. Læg f.eks. mærke til Shakespeare's beskrivelse af søvnen: ". . . søvnen, som mildner det brudte", eller Goethes udtalelse: "grå er alle teorier, grønt alene livets gyldne træ."

Der findes intet bedre eksempel på klar, maskulin skrivemåde end King James-versionen af Bibelen. Den indeholder konkrete navneord, handlingsverber, relativt få adjektiver og adverbier og et fåtal af indfald og almindeligheder. Det hebræiske sind var poetisk og livligt i sin beskrivelse af livet.

Når man læser Evangelierne, bliver man forbløffet over Mesterens brug af ord. Alting bliver levende. Det ene billede følger det andet. Menneskelige væsener går over scenen, enkeltvis og i samtale. Det er som om man så på et skuespil. Naturen sørger for scenen og medier til illustration. Med enkle ord åbenbarer Jesus dybe sandheder. Læg mærke til hans mandige stil i følgende typiske skriftsteder:

". . . Dine synder forlades dig . . . Stå op, og tag din seng og gå." (Mark. 2:9).

". . . Og når en blind leder en blind, falder de begge i grøften." (Matt. 15:14.)

"Ræve har huler og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile." (Matt. 8:20.)

". . . Tag ikke noget med på vejen, hverken stav eller taske eller brød eller penge, ej heller skal nogen have to kjortler." (Luk. 9:3.)

"Se, jeg sender jer som får blandt ulve . . ." (Matt. 10:16.)

". . . Mit hus skal kaldes et bedehus; men I gør det til en røverkule." (Matt. 21:13.)

". . . Gå hen og fortæl Johannes, hvad I har set og hørt: Blinde ser, lamme går, spedalske renses, døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for de fattige." (Luk. 7:22.)

"Thi Johannes Døber kom, som hverken spiser brød eller drikker vin, og I siger: Han er besat! Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I siger: Se, hvilken frådser og dranker, ven med toldere og syndere!" (Luk. 7:33, 34.)

Jesus fæstnede sine tanker og principper på ord, som fremkaldte billeder af ting, som folk kunne "berøre og se". "En sædemand gik ud for at så . . . noget faldt på stengrund . . . Noget faldt iblandt tidsler . . . Og noget faldt i god jord." Hvor enkelt, hvor klart, hvor ansporende for fantasien!

Anvendelse

En ung Sidste Dages Hellig, som lige var kommet ud af gymnasiet, ville gerne være forfatter. Han sendte sin første afhandling om religion til en ven, som var engelsk major. Den kom tilbage med en enkelt kommentar: "Læs i Bibelen en time om dagen." Afhandlingen var ikke andet end jargon — tåget, uklar, forvirret skrivemåde, "stor ståhej for ingenting."

De, som underviser i Kristi Evangelium, burde også se på deres brug af ord, deres måde at tale på. For at være sikre må vi være ægte og naturlige, når vi taler i klassen. Intet er mere pinefuldt for en tilhører end en lærer, som bliver ved at gentage de samme ord for at kunne høre sig selv tale. Og så kan vi udmærket spørge: Underviser vi i Herrens Evangelium med noget af den livlighed — den konkrete måde, virkelighed og levendegørelse, som kendetegnede Hans undervisning? Kalder vi en spade for en spade?

Ældste Boyd K. Parker gav en dag seminarie- og institutlærere en interessant illustration. Han foreslog f.eks. at når man underviste i princippet tro, kunne man skrive på tavlen: Tro er som   Og så udfordre klassen til at fylde et ord ind. Mange symboler og illustrationer kom frem. Prøv det!

Tro er som et frø.
Tro er som et nyfødt barn.
Tro er som et levende lys.
Tro er som et springbræt.
Tro er som en bro.
Tro er som et søgelys.

Og så kan læreren bede den elev, som foreslår et ord, om at forklare, hvorfor tro er som den ting han har nævnt.

Den samme metode kan bruges med mange evangelieprincipper, som bliver ved at være så vage, når de diskuteres i rent abstrakte vendinger. En gammel kinesisk digter, Loa-tze, sammenlignede ydmyghed med vand. Vand søger altid til det laveste niveau, og dog er det så kraftigt, at det kan skylle klipper og bjerge bort, skabe dale og føre jord ud i havet.

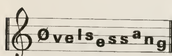
At dyrke ord

Spørgsmål

1. Illustrér med en lektie som du skal undervise i, hvorledes du kan gøre den levende ved at bruge mandigt sprog.

2. Hvorledes kan man gøre sin talemåde mere konkret og levende?

Lærere kan tænke på flere forskellige måder at gøre det på. Må vi foreslå et par: (1) Læs regelmæssigt i Bibelen, især det som Jesus har sagt. Noget af hans stil kan "smitte af" på os. (2) Læg mærke til naturen og den menneskelige natur. Skriv illustrationer og ord ned i en notesbog og brug dem. (3) Hør efter folk, som taler. Nogle er direkte og farverige. Dette gælder i alle klasser. En gammel nabo til os plejede at sige: "I er lige så velkomne som blomsterne i maj." Romain Roland, den berømte franske forfatter, skrev: "Lad dit liv blive lige så fyldt med kærlighed som et træ, der blomstrer om foråret, er fyldt med blomster." (4) I vort eget liv må vi få Kristi Evangelium ud af den vage, abstrakte verden af almindelighed, og indpode det vore egne følelser af kærlighed, styrke, taknemmelighed og under. Vi må efterleve det for at kunne give udtryk for det.

"Zion er af Gud beskyttet" — Tekst: John Thomas Kelly. Musik: A. C. Smyth. Den blå Sangbog, nr. 43.

Forfatteren til denne vidunderlige sang var ikke en Sidste-Dages-Hellig; han blev født før deres tid. De høje, han kendte, var det smaragdgrønne Irland i det 18. århundrede.

Han skrev over 700 sange, der virker animerende og begejstrede, og mange andre, der forudser den strålende dag, da Herrens hensigter vil blive åbenbaret i det store Tusindårsriges morgengry. Han var en poetisk seer! Hvor har han længtes efter og set frem til Guds sidste dages Zion! Det ser næsten ud, som om dommer Kelly havde forudset Herrens åbenbaring: "Zion skal blomstre på højene og fryde sig på bjergene . . ." (Lære og Pagter 49:25).

Til sanglederen

De og jeg ved udmærket godt, at vi i dag bogstavelig talt står med "et stort og forunderligt værk" i vore hænder. Hvad venter vi på? Lad os ikke synke sammen i afslappelse og sidde og mumle i bassen. Vi skal synge en sang for den Allerhøjeste, og budskabet ligger i ordene, ikke i musikken. Vi bør synge dette budskab med stolthed i vore hjerter, med taksigelse og med en ånd, der er klar til kamp.

Sidder kvinder og synger altstemmen, fordi det er nemmere, mindre anstrengende? De bør tænke på selve sangens storhed, så vil de med glæde glemme det musikalske udstyr. De vil ønske at synge budskabet med al den kraft, deres stemmer kan frembyde. Denne melodi er ikke for høj for nogen.

John Thomas Kelly kunne kun forhåbningsfuld se frem til vor tid. Vi er lige midt i den, og det er noget, vi ved uden mindste tvivl. Derfor: "Guds mænd, vågn op til dåd, lyt til det store bud; lad hjerte, sjæl og sind forenes i at tjene Gud".

Vor egen broder A. C. Smyth skrev denne betagende musik. Han tjente Kirken trofast i forskellige egenskaber, blandt andet som sekretær i Manti-templet.

Til organisten:

Spil temmelig kraftigt, uden tremolo. Tempoet skal hverken være hurtigt eller langsomt, men mådeholdent, bestemt og rytmefast, ikke uklart eller mageligt. Spil legato hele vejen igennem.

Den eneste, ganske lille vanskelighed ligger i takt 11—12, hvor tenoren skal spilles med højre hånd.

Hold pauserne rigtigt. Sangerne vil holde disse pauser rent naturligt og fordi det er fysisk nødvendigt at "trække vejret" på disse steder. Efterlign dette i spillet, for det er en god

Forts. på side 137

NADVERVERS FOR JULI

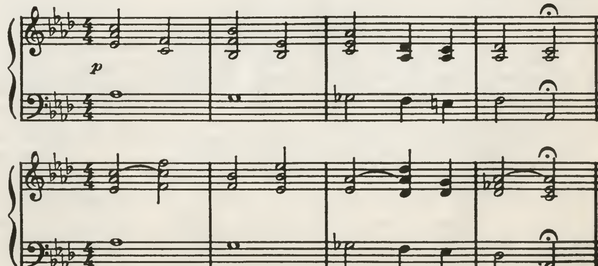
Senior-Søndagsskolen

". . . Du skal gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag" (Lære og Pagter 59:9).

Junior-Søndagsskolen

"Vi spiser brødet og drikker vandet til vidnesbyrd om, at vi erindrer Jesus Kristus." (Journal of Discourses, Vol. II, p. 40.)

TRACY Y. CANNON

Lidt mere lig dig - Herre

Da måtte jeg have — et hjerte, der var mere modtageligt for din ånd, så jeg kunne se mine medmenneskers behov og være følsom nok til at hjælpe dem — have et sind, der var mere modtageligt for at kende din vilje, dine veje, dine formål med alt, og ivrig efter at handle derefter. — Da ville jeg være mere parat til at hjælpe din sag, til at lette mine medmenneskers byrder, at berolige syge sind, der er tilsmudset af en verden, som er kommet på vildspor.

— Da ville jeg være ren nok til at være et tempel for min evige ånd.

"Grønne Tanker"

AF MARION D. HANKS

Det var en mærkelig titel på en ledende artikel — helt anderledes: "Grønne tanker".

Mine øjne vandrede nysgerrigt fra overskriften til de første ord og de tilfældigt spredte indtryk samlede sig pludseligt til intens interesse. Jeg havde aldrig før læst ord, der lignede dem og havde heller aldrig besøgt en by, hvor de kunne skrives med en sådan berettigelse som her. Disse var de første provokerende sætninger:

> "Det er sørgeligt når folk holder op med at drømme om blomster og kun tænker på grøntsager. Sådan er imidlertid denne bys tilstand i dag. Lad hundrede blomster blomstre, — vi tænker kun på kartofler, ærter og blomkål."

Konklusionen af denne artikel var tilsvarende ligefrem:

> "Det er en skam, at vi ikke har tid til at se på blomsterne."

Stedet var Indien, og det jeg læste var en Calcutta avis, der var erhvervet for nogle få indiske pennies på en gade, hvor mine ledsagere og jeg aftenen før var blevet triste og syge om hjertet ved at se og høre ting, som syntes at være af en anden verden. Folk sultede, samlede affald fra rendestenen og tiggede, mens tusinder sov i deres pjalter på gaderne. En hårdt trængt regering, der ærligt prøvede på at mætte mundene på den altopslugende flod af hundredetusinde mennesker, som flød ind i byen i en stadigt voksende strøm, men ude af stand til at løse problemerne.

For tusinder af unge mennesker i Indien, Afrika, Kina, Korea og mange andre steder, ville det liv, som en S.D.H. teenager lever, selv under de dårligste vilkår, være utroligt. De ville ikke være i stand til at forstå den overflod af privilegier og velsignelser vi nyder.

> Hvilke grønne tanker har du i dag?
> Hvilke grønne drømme?

Hvis der er mad nok til at stille sulten, tag over hovedet, en seng til at hvile i og en forstående sjæl i nærheden — så vær lykkelige. Drøm om blomster og nyd deres duft gennem et liv i taknemmelighed, ansvarsbevidsthed og uforfalsket interesse for andre.

(Fortsættelse af artikelserien)

»Sådan er drenge«

9. artikel i serien
»Sådan er drenge«
af W. CLEON SKOUSEN
Sind og følelser hos en 12-årig

Følelsesmæssigt og mentalt finder junior almindeligvis frem til en hel del af det han søgte, mens han endnu var 11 år. Han er ikke længere fræk overfor sine forældre og venner for at bevise at han er noget. Han føler sig mere tryg, mere sikker, mere afslappet. Hans opførsel bliver mere generøs, mindre egoistisk. Han nyder at tale med folk og kopierer mange nye voksne talemåder. Han klarer sig også bedre i skolen.

Fordi junior ikke længere er så selvoptaget er han nu langt bedre til at høre efter. Men kun når det drejer sig om noget nyt!! Han kan ikke fordrage at høre en spøg to gange. Hvis en lærer glemmer, hvor langt man var kommet i lektien og giver et lille tilbageblik, synker den 12-årige ned i grå tristhed, for »det har han jo hørt før.« Junior er ved at blive blasert. Han roser sig af at kunne holde sine følelser under kontrol. Han beklager sig over at spøgelseshistorier ikke mere kan forskrække ham som de plejede at kunne. Han praler også af, at han ikke mere »hyler som de små unger«.

I virkeligheden er han stadig i stand til at tage sig en ordentlig grædetur, men det sker ikke ofte. En udvikling, der er langt mere grund til at nævne, men som sjældent bliver bemærket, ligger i den kendsgerning, at junior siden han blev 12 år ikke længere har disse eksplosive temperamentsudbrud, som kendetegnede ham året før.

Den selskabelige 12-årige

I samvær med andre klarer junior sig langt bedre end året forud. Hans forældre mindes de rolige dage, da han var 9 og 10 år. Ind imellem vil han dog klage over, at »hans far har for travlt og skulle være noget mere hjemme«. Det er ikke sikkert, at det har noget på sig, men derfor nok værd for en fader at overveje, om han nu også giver sig tid i ugens løb til at være sammen med sin søn i arbejde og leg eller måske bare samtale. Men en fader må være forberedt på den skuffelse, at hans søn alligevel ikke behøver sin fader nær så meget som han forlanger. Faktisk har mangen en fader med dårlig samvittighed prøvet at aflyse vigtige aftaler for at være mere sammen med sin søn, bare for at opdage, at femten-tyve minutters samvær var alt, hvad drengen kunne holde ud. Deres interesser er stadig for langt fra hinanden. Med mindre de er optaget af et eller andet projekt eller en aktivitet (f. eks. frimærker, fodbold, bygge huler, en ny reol osv.) bliver samværet hurtigt utilfredsstillende, og drengen stikker af for at finde en af sine kammerater. Om et par år vil junior være parat til »en fornuftig snak« eller »bare at være sammen«.

I 12-års alderen finder en dreng det ikke bare vanskeligt at tilbringe en masse tid sammen med sin far – han undgår også at blive sjæleven med nogen af sine kammerater. Han ligesom spreder sig mere – favoriserer så den ene, så den anden. Han kan for det meste bedst lide folk i grupper. Diskriminering kommer først senere.

Holdning og anlæg

For en 12-årig er hans venners meninger af største betydning. Deres meninger går tit forud for forældrenes anskuelser. Han lytter begærligt til deres diskussioner for og imod vigtige emner som »de bedste film«, »piger«, »yndlingslærere« og »hvem vil vinde verdensmesterskabet«. En drengs holdning og anlæg i 12-års alderen gør det til det ideelle tidspunkt for ham at deltage i et eller andet organiseret drengeprogram. Men – det **skal** være organiseret! Han kan lide smart udstyr, disciplin og masser af aktivitet. Han kan oven i købet godt lide at være med til at planlægge, men h v i s planerne ikke bliver udført – – – – ! Når en anerkendt drengeorganisation mister medlemmer, viser undersøgelserne, at drengene gerne mister interesse, »fordi vi aldrig laver noget« eller »fordi ingenting er ordentligt organiseret«.

Det er almindeligt for drenge i denne alder at have en altopslugende begejstring for atletik eller sport. Der er dog alligevel mange helt normale drenge, som ikke har denne interesse. Disse drenge vil holde sig i baggrunden, særlig fra fodbold, basketbold eller andre former for holdsport. De deltager, når det forlanges i skolen, men de gør det ikke frivilligt for deres fornøjelse. Imidlertid er der en sport, som disse drenge tit kan gå ind for: svømning. Det ser ud til, at det er en sport, der foretrækkes over hele verden. Mange skoler har svømning på programmet. Denne type drenge kan måske også udvikle lyst til nogle specielle sportsgrene som tennis, brydning, golf eller boksning.

Er rigtigt og forkert af betydning?

Autoriteterne er som regel enige om, at i 12-års alderen skulle en dreng have overvundet de fleste problemer med hensyn til at lyve, snyde og stjæle. Hvis alt andet er normalt, må forældrene se i øjnene, at der har været visse mangler i deres opdragelsesmetode, hvis dette ikke er klaret i alderen omkring de 12. Der kan komme undtagelser, naturligvis, men de skal være sjældne. Enhver vane med at lyve, stjæle eller snyde er, hvad loven kalder »forseelse«.

Autoriteterne udpeger, at medmindre en dreng har udviklet temmelig voksne etiske værdimålere omkring de 12 år, er det sandsynligt, at han vil komme i vanskeligheder efterhånden som han prøver at finde sig til rette med de mange nye indblik og stærke drifter, som vækkes til live i opvæksten. For eksempel er der mange ting, han som lille anså for meget »slemme«, som han efterhånden vil betragte med langt mere sympatisk forståelse. Han vil sandsynligvis føle sig langt mere tolerant overfor banden, drikkeri, rygning og kunne finde på at forsøge sig med alle tre dele. Han er tilbøjelig til at identificere disse med at være voksen, og at gøre voksne ting er mægtig vigtigt for »teenagere«.

Dette er altså faldgruber for en halvvoksen dreng. Banden og vulgære ord vil holde ham væk fra de voksne og de »pæne« børn i klassen. Drikkeri mellem halvvoksne betyder altid at fylde på til de er halv-(eller hel)fulde. At blive fuld betyder katastrofe. Det betyder at gøre noget vildt – mod mennesker – mod biler – mod sig selv. At ryge er noget andet.

(Fortsættes)

Jeg vendte mig om,
og der i døråbningen stod Timmy.

Hvis blot...

AF ELAINE THURMAN

I den senere tid har jeg travet lange ture alene. Jeg tænker på livet og døden — noget som enhver spekulerer over, tror jeg. Nogle gange går jeg i timevis, men jeg ender altid på det samme sted.

I dag var det en klar novembereftermiddag. Der var ikke et menneske at se, da jeg kom. Mine fødder bevægede sig automatisk hen imod den lille jordhøj nøjagtigt som de havde gjort det dagen før og alle de andre dage før i den sidste måned.

Jeg lagde mig som sædvanligt på knæ ved siden af den lille sten med den sørgelige indskrift: "Her hviler Timmy Langden — født 23. maj 1957 — død 14. oktober 1965." Ordene forsårsagede pány en chokvirkning i min hjerne, nøjagtigt som jeg vidste de ville, for selv efter en måneds forløb kunne jeg stadig ikke tro det. Når jeg tænker på Timmy, tænker jeg på en guldhåret dreng, der skyndte sig hjem fra skole eller fodboldtræning og ikke på et koldt legeme her blandt alle disse fremmede.

Noget andet pinte mig og jeg tror aldrig jeg vil glemme det. Jeg var kommet hjem fra skole efter en lang og udmattende dag. Mrs. Trimble havde bestemt, at vore opgaver skulle afleveres i morgen i stedet for næste fredag. Mr. Johnson havde "været så venlig" at love os historieprøve i morgen i de sidste fem kapitler. Foruden disse to store "hovedpiner" var der mit sædvanlige hjemmearbejde — matematik og bogføring. Jeg slæbte mig ind ad døren med mit det-har-været-en-streng-dag udtryk. Mor kendte mig godt nok til ikke at spørge om noget.

Som jeg fór afsted mod mit værelse, hørte jeg to spinkle leende stemmer. Jeg åbnede døren, og der sad

Timmy og en lille naboven ved mit skrivebord og stirrede på min læbestift. De havde ikke rodet. I virkeligheden havde de gjort sig umage for ikke at gøre det. Men dette var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Jeg mistede selvbeherskelsen og bad dem komme ud i en fart og aldrig mere gå ind i mit værelse, når jeg ikke var hjemme og at "hold fingrene fra mine ting, din lille møgunge". Jeg tror jeg kaldte ham møgunge 4 eller 5 gange. Hvor kunne jeg være så modbydelig?

Tim blev blodrød i hovedet og jeg vidste at han var ked af det og skammede sig. Han sagde endog undskyld, men om jeg ville tage imod den? Nej, jeg skulle lære ham.

Ved middagsbordet var Tim usædvanlig stille og han spiste ikke ret meget. Jeg tror, at jeg var den eneste, som lagde mærke til det, for mor og far havde så travlt med at tale om dit- og dat, og om de skulle tage med til receptionen 300 km væk.

Efter aftensmaden gik jeg ind for at læse. Mens jeg læste, følte jeg, at nogen iagttog mig. Jeg vendte mig om, og der stod Timmy i døråbningen.

"Vær så venlig at lukke døren," sagde jeg kort.

Han tøvede, men lukkede den så langsomt, med et såret, forlegent udtryk.

"Jeg vil gøre det godt igen en anden gang", tænkte jeg, og fortsatte så med at læse.

Den næste morgen var det meget varmt og jeg følte mig udmattet, da jeg vaklede ud af sengen. Jeg klædte mig hurtigt på og styrtede ind til morgenbordet. Jeg havde fem minutter til at spise i. Timmy var den eneste ved bordet. Mor kogte æg i køkkenet. Da jeg satte mig ned, følte jeg hans varme brune øjne på mig, men jeg mødte de spørgende øjne med et koldt blik.

"Er du stadig gal på mig?" spurgte han.

"Det formoder jeg." Det var jeg i virkeligheden ikke, men jeg syntes ikke, at han havde lært sin lektie endnu.

"Jeg er ked af det. Jeg skal aldrig gøre det igen."

"Vi får se," sagde jeg kort. Så skyndte jeg mig at sluge det sidste af min morgenmad, snuppede mine bøger og løb til busstoppestedet, idet jeg med vilje ignorerede ham. Men som jeg styrtede ud ad døren var der noget ved det triste i hans øjne, der gav mig samvittighedsnag og jeg husker, at jeg tænkte, "jeg må se at gøre det godt igen senere". Det var min fejl. Jeg havde for travlt til at komme nærmere ind på livet af ham. Jeg havde for travlt med mit eget til at gå til hans fodboldkampe en times tid. Jeg havde for travlt med min matematik til at gå til hans skolekomedie. Jeg havde altid for travlt til at interessere mig for ham, og jeg kunne dog så let have fået tid.

Det var den sidste gang, jeg så ham i live — der ved morgenbordet.

Næste gang jeg så ham, lå han under et hvidt lagen.

Jeg kom hjem fra skole, som jeg plejer med hovedet fuldt af de sædvanlige tanker. Jeg så min broders cykel liggende sammenkrølket på plænen. Jeg blev pludselig grebet af panik. Jeg løb hen til huset, hjertet hamrede i mit bryst. Der var stille i køkkenet. Der var ingen middagsmad på komfuret. Der var for stille. Døren til dagligstuen var lukket, og jeg var rædselslagen ved tanken om hvad der skete på den anden side af den; men stilheden i køkkenet var for meget for mig og jeg lukkede automatisk døren op.

Min mor sad i gyngestolen og far knælede ved siden af hende, idet han holdt hendes rystende hænder. Deres ansigter havde nøjagtig samme udtryk — meget blege med øjne der stirrede lige frem. Da min mor så mig, rejste hun sig og tog mig i sine skælvende arme. Fra da af ventede jeg det værste, og min frygt blev bekræftet, da far fortalte om den sidste halve times hændelser.

Timmy havde haft fart på for at komme hjem til den nye modelflyvemaskine, som mor havde købt til ham. Han må ikke have set sig for i farten, da han skulle dreje over gaden. Føreren af bilen så ham i hvert fald ikke, før det var for sent. Jeg har læst om den slags ting i avisen mange gange; men sådan noget sker for andre mennesker, ikke for mig, ikke for min familie.

De næste dage var fulde af tårer. Jeg græd til mine øjne var så tørre og røde, at der ikke kunne komme en tåre ud af dem mere. Jeg spiste ikke i dagevis. Jeg kunne ikke sove ret længe. Jeg drømte altid den samme drøm om at komme hjem fra skole netop den dag.

Jeg huskede så mange små ting, han havde gjort for mig — ting som at hente et glas vand til mig, når jeg havde travlt med at studere, pudse mine sko når jeg skulle skynde mig, når han kom med en buket mælkebøtter eller viste mig sine hvide mus (som jeg synes er rædsomme). Jeg er sikker på, at enhver har tænkt, "hvis blot jeg kunne gøre det om. Hvis jeg blot havde én eneste chance til".

Pludselig ønskede jeg, mere end noget andet, at tale med ham, kunne det blot blive i fem minutter. Og når han ville spørge mig: "Er du stadig gal på mig?" mens hans brune øjne studerede mit ansigtsudtryk, ville jeg tage ham i mine arme og sige: "Nej min skat. Jeg er ikke vred på dig mere, og jeg vil heller aldrig mere blive gal på dig."

Jeg rejste mig langsomt fra det fugtige græs. Mine ben var blevet stive og havde fået krampe af at ligge på knæ så længe. Jeg trak frakken tættere om mig. Så begyndte jeg at gå hjemad.

Godt, Biskop, hvad skal vi gøre ved det?

Forts. fra side 119

af Kirken. Nu ønsker han at tilslutte sig. Imidlertid vil Toms fader ikke have, at han bliver døbt. Naturligvis er det blot, fordi han ikke rigtigt forstår. Så jeg sagde til Tom, at jeg var sikker på, at du ville besøge hans fader og . . ."

Biskoppen var allerede langt borte i tankerne. Og selv om disse ord gjorde godt, gyste han let ved de næste ord, han ville høre, efter at de var gået, når den muntre rådgiver ville se lige på ham og sige: "Godt, Biskop, hvad skal vi gøre ved det?"

BØRNENES SIDER

En gammeldags gave

AF FLORENCE V. BROWN

Det var dagen før Moders Dag, og Joanne og hendes lille søster Babs søgte på diskene og hylderne i hr. Purdys butik, efter en gave, der var pæn nok til mor. Pigerne havde hver en dollar at spendere. Far sludrede med hr. Purdy, medens han ventede på, at pigerne skulle bestemme sig.

Der var så mange pæne ting at vælge imellem, så Babs og Joanne var tvivlrådige. Hvad ville mor nu synes bedst om? En stor rød nålepude lavet som et jordbær? En grøn konfektskål af glas? Et sæt udskårne servietringe? Det var vanskeligt at afgøre.

"Åh, Joanne se her", udbrød Babs til sin storesøster. "Hvilken yndig syæske. Jeg er sikker på, at mor vil synes allerbedst om den."

"Den er pæn," indrømmede Joanne, idet hun undersøgte den lille blå æske. Den var kantet med glat, lyseblåt satin og indeholdt små sakse, et brev synåle og trådruller i alle regnbuens farver.

"Jeg køber den til mor," sagde Babs bestemt.

"Men hvor meget koster den? Husk vi har kun een dollar hver," mindede Joanne hende om.

Babs skyndte sig hen til disken med syæsken knuget i sin hånd. Et øjeblik efter var hun tilbage bedrøvet og skuffet. "Hr. Purdy siger den koster en dollar og 50 cents," fortalte hun Joanne. "Men jeg vil nu købe den til mor — jeg må have den. Joanne vil du give mig nogle af dine penge? Vil du ikke nok?"

Joanne vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hun ønskede ikke at hendes lille søster skulle blive skuffet. "Ja — ja," indvilligede hun langsomt. "Her er 50 cents. Nu kan du købe syæsken til mor."

Babs klemte Joannes hånd, hendes øjne strålede. "Du er verdens bedste storesøster," sagde hun, da hun ilede hen for at betale æsken.

Joanne smilede fornøjet. Derefter så hun ned på resten af mønterne i sin hånd, og hendes smil stivnede. Hvad kunne hun få til mor for kun 50 cents?

"Det var virkeligt pænt af dig, det du gjorde for din søster," sagde en stemme bagved hende, og Joanne

vendte sig om og så fru Purdy, som havde hørt hele deres samtale. Joanne rystede bedrøvet på hovedet. "Men nu har jeg ikke nok til at købe en pæn gave til mor."

"Nåh, det er jeg ikke helt sikker på," svarede fru Purdy. "Husk, de bedste gaver er ikke altid dem, der koster mest."

Nogle få minutter senere forlod de to piger butikken sammen med deres far. Babs bar sin syæske i en papirspose, Joanne bar også en papirspose, og da Babs bad om lov til at se posens indhold, åbnede hun den. Babs opfangede et glimt af den mærkeligste samling, en appelsin, en æske kryddernelliker, nogle lyserøde bånd og et stykke net af nylon. Hun stirrede forundret på Joanne. "Hvad vil du med alle de ting?"

Men Joanne smilede blot hemmelighedsfuldt og sagde: "Det skal du nok få at se, det skal være en overraskelse, noget fru Purdy har fortalt mig om."

Såsnart de to piger kom hjem, tog Joanne sine ting med op på sit værelse, medens Babs gik ud for at sjippe med sine veninder.

Tidligt om morgenen på Moders Dag overakte Joanne og Babs deres gaver til mor, der smilede fornøjet. Først pakkede hun op for syæsken fra Babs. "Lige hvad jeg manglede, kære, det er en nydelig gave."

Derefter pakkede hun Joannes gave ud. "Åh, det må jeg sige," udbrød hun. "En gammeldags lugtebold, min egen mor plejede at hænge dem i klædeskabet."

Hun indåndede dens krydrede duft. "Hvor dejligt den dufter. Og du har selv lavet den?"

Joanne nikkede stolt. "Jeg stak nellikerne ind i appelsinen, derefter dækkede jeg den med nettet og viklede båndene omkring den, og lavede en strop foroven, så du kan hænge den på en krog i dit skab."

"Og det er lige hvad jeg vil gøre," sagde mor." Det vil få mine ting til at dufte så dejligt. Men hvordan i alverden fik du ideen til en så usædvanlig gave?"

"Fru Purdy fortalte mig om det," svarede Joanne. Hendes mors søde smil fik hende til at føle sig lykkelig.

"Hun gav mig nogle af sine penge, så jeg kunne købe min gave," sagde Babs.

"Det var vel nok pænt af dig," sagde mor, idet hun gav Joanne et lille knus. "Nu vil din gave betyde endnu mere for mig."

Og Joanne huskede hvad fru Purdy havde fortalt hende." De bedste gaver er ikke altid dem, der koster mest."

Lad os lave en pomander til mor

AF BEVERLY G. McGUIRE

Lad os lave en pomander som gave til mor. En krydret appelsinpomander hængt op i hendes skab lugter godt, og den holder møllene væk.

Brug en lille tyndskallet appelsin. Spred hele nelliker ud på et stykke vokspapir. Brug kun de nelliker, der har hoved på.

Nu borer I huller i appelsinskallen med en stor stoppenål eller syl. Indstik nelliker i disse huller, således at hovederne danner et mønster.

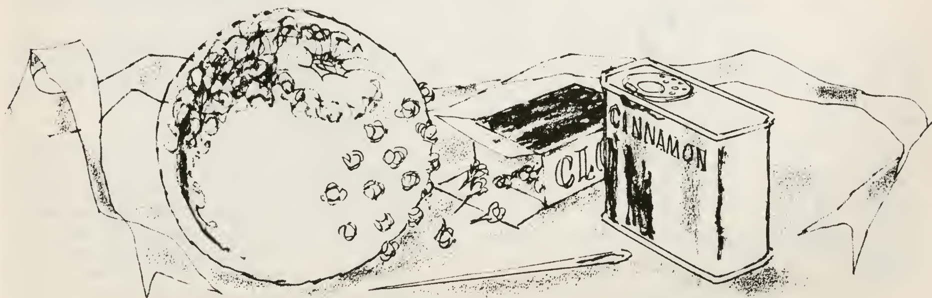
Appelsinskallen kan revne, hvis nellikerne sidder for tæt sammen eller i en lige linie. Skallen vil heles på nogle få dage, men måske bliver det ikke så pænt.

Læg appelsinen overdækket med nelliker i en flad skål. Strø et godt lag kanel eller en teskefuld knust violrod over.

Pak nu jeres appelsin ind i et stykke ostelærred eller nylon-net og lad den tørre omhyggeligt. Lav en strop til at hænge den op i. Hæng jeres pomander til tørre på et varmt, tørt sted. Lad den tørre i 3—6 uger.

Appelsinskallen vil skrumpe ind under tørringen og vil ikke kunne ses.

Små æbler kan om ønskes bruges i stedet for appelsiner.

De små røde sko

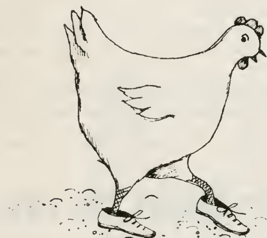
AF VIOLA MEEKS

De Små røde Sko havde boet på en hylde i skoforretningen i meget lang tid. En skønne dag hoppede de Små røde Sko ned, løb ud ad døren og gik klip klap, klip klap ned ad gaden.

Hønen Kluk Kluk så de Små røde Sko og råbte: "Å, Små røde Sko, kom her, jeg vil gerne have jer på."

Hønen Kluk Kluk hoppede op i de Små røde Sko.

"Skrab så," kommanderede hønen Kluk Kluk.

"Vi kan ikke skrabe," svarede de Små røde Sko.

"Se så at komme af mine fødder; jeg vil ikke have jer på", svarede hønen Kluk Kluk.

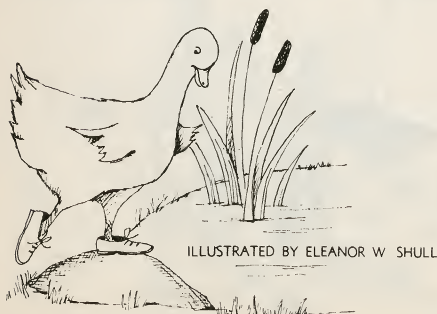
Så gik de Små røde Sko klip klap ned ad gaden igen.

Anden Wak Wak så de små røde sko og råbte: "Å små røde sko, kom her. Jeg vil have jer på."

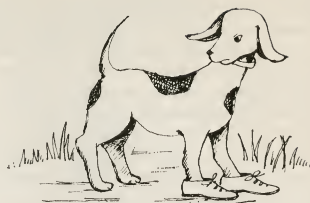
Anden Wak Wak hoppede op i de Små røde Sko.

"Svøm så," kommanderede anden Wak Wak.

"Vi kan ikke svømme," svarede de Små røde Sko.

ILLUSTRATED BY ELEANOR W SHULL

"Se så at komme af mine fødder; jeg vil ikke have jer på", svarede anden Wak Wak.

Så gik de Små røde Sko klip klap ned ad gaden igen.

Hunden Vov Vov så de Små røde Sko og råbte: "Å, Små røde Sko, om her, Jeg vil have jer på."

Hunden Vov Vov satte den ene fod ned i den ene sko og så den anden fod ned i den anden sko. Så gøede den: "Jeg skal bruge fire sko."

"Det er vi kede af, men vi er kun to," svarede de Små røde Sko spagfærdigt.

"Se så at komme af mine fødder; jeg vil ikke have jer på," svarede hunden Vov Vov.

"Jeg tror vi bliver nødt til at gå tilbage til skoforretningen," sagde den ene lille sko.

"Å. se der," råbte den anden lille sko.

Der på fortovet sad en lille pige. Hun var barfodet. Hun græd, fordi hendes fødder var så kolde. De Små røde Sko løb klip klap over til den lille pige og hoppede på hendes fødder. Snart begyndte den lille piges fødder at blive varme. Hun så ned og opdagede de pæne Små røde Sko. Hun sprang op og løb klip klap hjem til mor.

"Å, se mine Små røde Sko," råbte hun til sin mor. Den lille pige var glad for sine nye Små røde Sko.

Fuldstændig pligtopfyldelse

AF RICHARD L. EVANS

Lignelsen om talenterne gælder stadig, og den er mere end en lignelse; den er en virkelig sandhed, som stræber mod at skabe en person og give ham den størrelse og kapacitet, som han selv ønsker sig med sin vilje eller uvilje, for at han skal bruge de gaver og muligheder, som Gud har givet. Der er dem, som sætter tempoet ned, som indskrænker sig selv, som afslår at arbejde det bedste, de kan, at producere det bedste, de kan, at gøre deres pligt så godt, de kan. Det er en selvudslettende proces, som man ofte træffer på. Men der er en anden side af dette emne, hvor nogle bliver holdt tilbage af indgreb eller standpunkter eller afgørelser, andre end deres egne, som f.eks. angående uddannelsesprocessen, når en eller anden bestemmer, at alle studerende bør gå frem i samme tempo. Det er ikke let at ændre mønstret eller tempoet i hver enkelts evne til at lære. Men hvis vi slår os til ro med, at når vi ikke kan skubbe på de langsomme, så må vi sætte tempoet ned hos de hurtige, kan det spild og de skuffelser, som bliver resultatet, ikke måles. Alle har deres gaver, deres styrke, deres svagheder, deres forskellige evner og forskellige færdigheder, og fremgang opnås ved frihed til at stræbe fremad og ikke ved at holde igen i et forsøg på at ensrette alting. Nogle ville tænke lidt mindre, nogle ville arbejde lidt mindre, nogle ville man se sløje af på ethvert fremskridtsområde. Men hvis mennesker ikke havde fået lov til at bruge deres frie og fremadstræbende kræfter, ville livet blive forfladiget. Hvert eneste menneske burde yde fuldt mål og modtage i overensstemmelse hermed og ikke modstræbende holde sig tilbage eller indskrænke sine tanker, sine evner, sine kræfter til at opfylde sin pligt. Hvert eneste menneske bør blive det bedste, han kan blive, og gøre alt, hvad han kan gøre. Ethvert barn, enhver studerende bør have lov til frit at stræbe fremad, positiv, efter bedste evne. Og den, der er modstræbende, når det gælder at lære, at undervise, at arbejde, at handle, vil, ligesom den unyttige tjener, miste meget, som han kunne have haft. Gud hjælpe os til at gå fremad i frihed med de gaver og talenter og muligheder, han har givet os, og ikke være mindre end det bedste, vi kan.

Hvem er det, hun elsker?

Forts. fra side 127

"Mange tak, fordi De ventede hos min moder," afbrød manden ham.

Damen smilte til sin søn, vendte sig til Andrea og sagde: "Jeg ville bare gerne, at De skulle hilse på mit syvende barn, Theodor Ravinsky."

Da Andrea kiggede ind til sine børn, inden hun gik i seng, strøg hun dem over håret og kyssede dem en for en på panden. Hvilken vidunderlig velsignelse hendes børn dog var for hende. Hun tøvede undrende, inden hun gik ud af det andet børneværelse. Hvem er disse børn? Hvem er det, jeg elsker — opdrager? En musiker? En lærer? En præsident? En profet? Hvem vil mit syvende barn blive?

Forts. fra side 129

måde at spille på. Selve orglet føles "levende", når det følger denne proces med at "trække vejret" på disse steder.

Hvor kraftigt skal man spille? Spil så kraftigt, at det balancerer med tonestyrken fra forsamlingen. Hverken forsamling eller orgel skal overdøve den anden part. Begge skal kunne høres. — Alexander Schreiner.

MISSIONÆRFORFLYTTELSER:

7. februar:

Lee M. Valentine fra Brønshøj til Viborg.

Donald Dunford fra Viborg til Brønshøj.

Dan Jensen fra Valby til Tåstrup.

Alfred Nielsen fra Tåstrup til Valby.

17. februar:

Lewis Sorensen fra Søborg til Frederikshavn.

2. marts:

Roger Sybrowsky fra Valby til Missionskontoret.

Paul Madsen fra København Indre By til Valby.

Marlin Hill fra Lyngby til København Indre By.

Dan Jenson fra Tåstrup til Lyngby.

Brian Clark fra Tåstrup til Missionskontoret.

Connie Smith fra Silkeborg til Horsens.

Trudy Michael fra Horsens til Silkeborg.

Lydighed - nøglen til frelse

Vi har af Guds profeter fået at vide, at lydighed er himlens første lov. Efter at vor Fader Adam var blevet drevet ud af Edens Have, fortæller Skriften os, at han sammen med vor Moder Eva påkaldte Herrens navn og hørte Herrens røst i retning af Edens Have tale til dem (D.k.P. Moses 5:4).

Herren sagde til vore første forældre, at de skulle dyrke Herren deres Gud og skulle adlyde offerloven ved at ofre de førstefødte af deres hjord. Adam forstod på det tidspunkt ikke, hvorfor han skulle adlyde denne lov, men ikke desto mindre var han lydig mod Herren, som det var befalet.

Vi har fået at vide af Moses, at Adam bragte ofre til Herren, og efter mange dage viste en Herrens engel sig for Adam og sagde: "Hvorfor bringer du ofre til Herren?" Og Adam sagde til ham: "Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det." (D.k.P. Moses 5:6—11).

Her er det fuldkomne mønster, som alle Guds sønner og døtre skulle følge. Adam viste fuldkommen lydighed mod sin Fader i Himlen, og prøvede ikke på at få fuldkommen viden i begyndelsen, men gjorde det som han var blevet bedt om at gøre. Han vidste, at hans Fader i Himlen elskede ham og ikke ville give ham befalinger, med mindre de blev givet til gavn og velsignelse for Adam og hans efterkommere.

Gennem hele Skriften bliver vi bestandig gennem profetiske udtalelser mindet om, at Gud elsker dem, som er lydige mod evangeliets love og ordinancer. Moses var som en Gud for Israels børn og lærte dem love og regler, som ville have renset israeliterne, medens de rejste gennem ørkenen, og have gjort dem til et mægtigt folk. Profeten Moses sagde: "Se, jeg forelægger eder i dag velsignelse og forbandelse, velsignelsen, hvis I lyder Herrens eders Guds bud, som jeg i dag pålægger eder, og forbandelsen, hvis I ikke lyder Herren eders Guds bud, men viger bort fra den vej, jeg i dag foreskriver eder, for at holde eder til andre guder, I ikke før kendte til." (5. Mos. 11:26—28).

Josua, Mose efterfølger som profet for israeliterne, kaldte folket sammen og sagde til dem, at Herren havde givet dem et land, de ikke havde arbejdet for, byer som de ikke havde bygget og vinhaver og oliventræer, som de ikke havde plantet. Og så sagde han til dem: "Vælg i dag, hvem I vil tjene." (Josuabogen 25:13—15). Her opfordrede profeten indtrængende folket til at være lydige mod sandheden. At vælge at tjene Herren og hans befalinger.

Efter at Saul var blevet valgt som den første konge i Israel og havde vendt sig fra retfærdighedens og sandhedens veje, tryglede Profeten Samuel ham og søgte at vende hans sind til lydighed mod Guds love. Han erklærede: "Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhør er mere værd end væderfedt." (1. Samuel 15:22).

Da Apostlen Paulus beskrev Frelserens liv, formanede han de hellige til at adlyde sandhedens love og principper ved at sige: "Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led." (Heb. 5:8).

Selv i vore dage har Herren gang på gang gennem sine profeter indtrængende opfordret sine hellige, som har indgået pagt med ham, til at adlyde hans røst, holde hans befalinger og være flittige til at holde hans love. "Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82:10).

I året 1843 udtalte Herren i positive vendinger, at hvis vi skulle vinde kundskab og intelligens i dette liv, ville det komme gennem vor flid og lydighed. Han fortsatte med at sige, at hvis vi opnåede velsignelser fra Gud, ville det være på grund af vor lydighed mod de love, som Gud havde givet os. (L. & P. 130:18—21).

I første afsnit af Lære og Pagter, som Herren gav til Profeten Joseph Smith som et forord til befalingernes og åbenbaringernes bog, givet til opbyggelse af Kirken og Guds Rige, læser vi følgende ord: "Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket." (L. & P. 1:14). Ved slutningen af dette åbenbarede dokument sagde Herren: "... enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er samme." (L. & P. 1:38).

Som anført i de foregående lektier er Guds formål med at skabe jorden og anbringe sine børn på den at give os: 1. lejlighed til at få et dødeligt tabernakel, 2. at prøve os

selv, medens vi vandrer ved tro og ikke efter vished, og 3. at gøre os fortjent til vor vej tilbage til vor Faders nærhed for at bo med ham i herlighedens celestiale rige med et opstandent legeme. Dette gør vi ved at være lydige mod den celestiale herligheds love, hvilke love er hans Kirkes love, åbenbaret i tidernes fyldes forvaltning, hvilken forvaltning er den, som vi nyder for øjeblikket.

Vi er også i dag velsignet med en levende Guds profet, til hvem Herren åbenbarer sit sind og sin vilje til velsignelse for sine børn. Hvis vi adlyder Herrens røst, har han givet os forjættelse om, at vi skal arve de velsignelser, der er forbundet med den pågældende befaling.

Lad os citere en udtalelse, som er fremsat af en levende Guds profet. Præsident David O. McKay har sagt: "En af de vigtigste faser af Evangeliets aktivitet er forbundet med templerne. Stedfortrædende tempelarbejde er fuldstændig afhængigt af intelligent, konstant genealogisk efterforskning. Genealogisk efterforskningsarbejde er ikke blot en funktion i Præstedømmet, men også enhver families ansvar. Hvis det bliver udført samvittighedsfuldt, bidrager det til enighed i hjemmet og tillader os at opfatte den guddommelige natur. Lad os derfor som en Kirke og et folk arbejde af al vor magt på at gøre os kvalificerede som Frelsere på Zions Bjerg."

Hvis vi skal findes lydige mod Herrens røst gennem hans tjenere, profeterne, så skal vi stræbe af al vor magt efter at gøre det, som vi bliver bedt om, med hensyn til vor evige frelse. Nu da vi er blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, må vi haste fremad i al retfærdighed, dele Evangeliet med andre, som det er blevet befalet os at gøre, og søge at frelse os selv og vore afdøde slægtninge ved at få del i de strålende privilegier i den genoprettede Kirke. Profeten Joseph Smith sagde, at Præstedømmet og dets kald er tildelt os gennem Kirkens organisation, så vi kan være kvalificerede til at forkynde evangeliet for folkeslagene. Dette er Kirkens største ansvar. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 128.)

Profeten Joseph Smith sagde også, at det største personlige ansvar vi har, er at søge efter vore døde slægtninge. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 430). Med den viden som jeg har fået, og da jeg ved at som medlem af Kirken er det min højtidelige pligt og privilegium at forkynde Evangeliet til mine venner og bekendte og hjælpe dem til at få den samme glæde og lykke, som jeg har fået, skulle jeg da ikke være lydig mod resten af denne befaling og frelse mine kære afdøde? Da jeg ved, at Gud har befalet mig at blive beseglet i et af Herrens templer og få mine børn beseglet til mig i den nye og evigte ægteskabspagt, skulle jeg da ikke stræbe efter af bedste evne at adlyde denne befaling? Efter at jeg har gjort dette for mig selv og min familie, skulle jeg da ikke hjælpe mine forfædre? De får Evangeliet forkyndt for sig af missionærer i åndeverdenen. Arbejdet bliver udført der, akkurat som det bliver gjort her, med undtagelse af at der er visse ordinancer som må udføres i dødeligheden, så de kan anerkende de samme velsignelser i opstandelsen, som Gud har tilbudt mig her og nu. Jeg vil være lydig mod min Fader i himlen og huske mine kære afdøde! Hvis vi skal opnå velsignelserne for os selv, må vi være lydige mod alle befalingerne. Lad os derfor stræbe efter at udføre vort efterforskningsarbejde, så vi kan identificere dem af vore familiemedlemmer, som er døde, og give dem de samme privilegier og muligheder som vi har. Som Herren sagde til de første hellige i vor forvaltning: "Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordrer af jer." (L. & P. 78:7.)

Kirken Går Fremad

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 2. marts er ældste **Roger Van Sybrowsky** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Sybrowsky er født den 16. marts 1945 i Murray, Utah, som søn af mr. og mrs. Woodrow W. Sybrowsky. Han kom til Danmark den 15. september 1964 og har arbejdet på Østerbro, i Søborg, Slagelse, Vejle, København Indre By og Rødovre, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Sybrowsky i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

DÅB:

København Nordre Gren: 7. januar:

Else Nielsen, døbt af broder Mogens Andersen, håndspålæggelse ved ældste Richard Danley.

Thomas Ringheim, døbt af broder Jørgen Ringheim, håndspålæggelse ved broder Christian Ringheim.

København Gren: 7. januar:

Jørn Tander Melgård, døbt af broder Svend Aage Christensen, håndspålæggelse ved samme.

4. februar:

Helge Nørrung, døbt af broder Henning Aaager, håndspålæggelse ved broder Jens Kristoffersen.

Olga Petersen, døbt af broder Niels Johansen, håndspålæggelse ved ældste Steven C. Fales.

Århus: 28. januar:

Evan Stenholdt-Nielsen, døbt af ældste Orson H. Dietz, håndspålæggelse ved broder Freddie Christensen.

Benja Ødis Stenholdt-Nielsen, døbt af broder Palle Sørensen, håndspålæggelse ved broder Freddie Christensen.

Inge Marie Rask, døbt af ældste Mike Terry, håndspålæggelse ved ældste Orson H. Dietz.

Nora Kirstine Stenholdt-Nielsen, døbt af broder Jens Lind Jensen, håndspålæggelse ved broder Freddie Christensen.

Anette Yvonne Stenholdt-Nielsen, døbt af ældste Mike Terry, håndspålæggelse ved broder Freddie Christensen.

Nordsjælland Gren: 4. februar:

Sally Majbritt Lindegaard, døbt af broder Arne Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

VELSIGNELSER:

København Gren: 4. december:

Preben Steenberg Petersens og Kirsten Hermansen Petersens datter, **Karen Steenberg Petersen**, velsignet af broder Vagn Røder.

Aalborg: 8. januar:

Johannes Petersens og Elva Anna Agnes Bach Petersens søn, **Claus Bach Petersen,** velsignet af broder Charles J. Larsen.

København Nordre Gren: 8. januar:

Erik Andersens og Gertie Sieling Andersens datter, **Lina Andersen,** velsignet af sin fader.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

NYBORG:

Ingeborg Antonia Sørensen, 80 år den 1. maj.

ÅRHUS:

Jens Anton Jensen, 85 år den 6. maj.

AMAGER:

Ingeborg Jensine Schæffer, 70 år den 28. maj.

KØBENHAVN GREN:

Oda Vera Nielsen, Korsørgade 14, 65 år den 8. maj.

Simon Johan Odgut Thomsen, Valbyholm 5, 70 år den 12. maj.

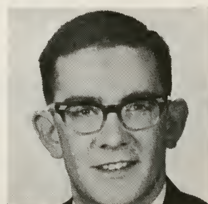
Mathilde Emilie Hoffmann, Vesterbrogade 119, 75 år den 21. maj.

Ellen Elisa Pehrsson, Gl. Køge Landevej 400 B, 60 år den 23. maj.

Gunnar Weigert, Dahlerupsgade 3–5, 60 år den 31. maj.

KØBENHAVN NORDRE GREN:

Olga Sødergren, Gavlhusvej 5, 65 år den 17. maj.

MISSIONÆRANKOMSTER:

Den 15. februar er ældste **S. Val Norman** fra Salt Lake City, Utah, ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i Søborg.

Meddelelser fra Templet i Schweiz

»Jesus svarede og sagde til ham: Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme og tage bolig hos ham.« **(Johs. 14:23).**

BRØDRE, ER DET IKKE DENNE FORJÆTTELSE ALENE VÆRD, AT VI HOLDER HERRENS ORD OM, AT VI SKAL GÅ TIL HERRENS HUS OG TAGE DEL I FORLØSNINGSARBEJDET FOR VORE KÆRE? (Glem ikke, at det ventes at hver ældste udfører 12 Endowment-sessioner om året).

Vigtig meddelelse:

Samtlige tempelanbefalinger udløber den 30. april 1967. Sørg for i rette tid at få en ny tempelanbefaling og læg mærke til, at den nye anbefaling er udstedt efter 1. maj 1967.

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag i følgende rækkefølge:

1. lørdag	tysk	kl. 7.30
	fransk	kl. 13.30
2. lørdag	tysk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
3. lørdag	engelsk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
4. lørdag	tysk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
5. lørdag	Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.	

Desuden er der hver **fredag aften forud for den 3. lørdag** en **engelsk** session. Adgang til templet mellem kl. 17.30 og 18.15.

Oversigt over sessionerne i 1967:

1.– 5. maj – tysk
(undtagen 4. maj)
16.–19. maj – tysk
22.–25. maj – svensk
26. maj – tysk
19.–22. juni – hollandsk
4.– 7. juli – dansk
10.–13. juli – svensk
17. juli–3. aug. – tysk
(undtagen fredage)
7.–10. aug. – fransk
14.–17. aug. – svensk
21.–24. aug. – finsk
28.–31. aug. – dansk
8. sept. – tysk
11. sept.–6. okt. – Templet lukket
9.–26. okt. – tysk

Har du husket at melde dig til tempelrejserne? Der er endnu enkelte pladser tilbage, men det er absolut nødvendigt, at vi får **omgående** besked, hvis du ønsker at komme med. I februar-nummeret af STJERNEN var indlagt en blanket til tilmelding. Hvis den er bortkommet for dig, så skriv et brev med det samme, mærket »Tempelrejse«, og lad os vide, hvilken af rejserne, du ønsker at deltage i og om du vil køre med toget eller selv sørger for befordring. Brevet bedes sendt til Mary Kaiser, Priorvej 12, København F.

BRYLLUP I AMERIKA:

Tidligere missionær i den danske mission, **Roger Kent Petersen,** viedes den 17. marts i Salt Lake Templet til Susan Call. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

BRYLLUP I VEJLE:

Fredag den 17. februar viedes på Vejle Rådhus søster **Ulla Højer,** Helsingør, til broder **Johannes Elias Sørensen,** Vejle. Samme dag modtog parret Kirkens velsignelse ved grenspræsident, broder Knud Bent Andersen, Fredericia. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DØDSFALD:

KØBENHAVN GREN:

Den 4. marts døde broder **Arnold Holger Julius Jensen** efter lang tids svær sygdom, 66 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 9. marts. Æret være broder Jensens minde!

TAK!

Da det er os umuligt at bringe en personlig tak til alle jer, som glædede os ved receptionen i anledning af vort bryllup, beder vi i stedet Herren velsigne jer med alt hvad I har brug for i fremtiden.

Jette og Kaj

ORDINATIONER:

København Gren: 18. december:

Johan Helge Benthin, ordineret til diakon af broder Benny Lindén.

29. januar:

Johannes Vestby, ordineret til lærer af broder Vagn Røder.

22. januar:

Henning Aaager, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Povl Reiner Hansen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

19. februar:

Jørn Tander Melgård, ordineret til diakon af broder Steven Williams.

Ole Peter Petersen, ordineret til præst af missionspræsident Don L. Christensen.

Helge Nørrung, ordineret til diakon af broder Svend Aage Sønderby.

Silkeborg: 1. januar::

Bjarne Pedersen, ordineret til lærer af broder Vagn Darre.

Odense: 15. januar:

Eigil Valdemar Hansen, ordineret til lærer af broder Børge Høvsgaard.

5. februar:

Leif Rosengren, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Esbjerg: 29. januar:

Knud Søltoft Holmboe, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

26. februar:

Carl-Johan Grabe, ordineret til præst af broder Arne Pedersen.

Amager: 29. januar:

Halfdan Kaas, ordineret til lærer af broder Josef Thomas Asmussen.

Aalborg: 15. januar:

Steffen Bjørn Lantau Jensen, ordineret til lærer af broder Kaj Aage Gram.

Kjeld Poulsen, ordineret til lærer af broder Holger Pedersen.

Nordsjælland Gren: 21. januar:

Claus Zimmermann Pedersen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Frode Johannes Willadsen, ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

MISSIONÆRAFLØSNINGER:

Den 17. februar er ældste **Harry James Larsen** fra Torrance, California, blevet hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

FLORENCE HODGES

Der må være tid til kærlighed

Lågene på potter og pander skramlede på komfuret. Baby'en græd og gjorde vrøvl over ikke at være blevet gjort i stand til natten. Hunden gik i vejen ved sin søgen efter mere smagfulde bidder end tørre hundekiks. En rodet dagligstue med et tæppe, der trængte til at blive støvsuget, irriterede mig. Hvis jeg ikke fik gjort værelset i stand inden mødet kl. otte med komiteen for byens forskønnelse, var jeg sikker på, at mine venner ville være enige om, at stedet for at starte en aktion for at rydde op i nabolaget måtte være i mit eget hjem.

Da aftenens rutinearbejde, der indbefattede pasning af børn, mand, husdyr og mekaniske indretninger, var ved at nå sit højdepunkt, afbrudt af nogle telefonopringninger og et klemt på dørklokken, kaldte Holly indtrængende på mig fra haven.

"Mor, kom og se hvad der er her," sagde hun. "Kom og se! Mor! MOAR! Kom og se!"

"Kom og se, mor." gentog Holly igen og igen som kun et barn kan gøre.

"Hvad er der, Holly?" råbte jeg. "Mor har travlt. Fortæl mig om det." I en irriteret tone tilføjede jeg, "jeg vil se på det i morgen".

"Nej mor!" råbte Holly. "Måske er den her ikke i morgen."

Med et opgivende suk over et sådant stædigt barn, vendte jeg mig fra komfuret og tog lillebror op, og øjeblikkeligt holdt han op med at gøre vrøvl. Med hunden i hælene gik jeg ud i haven.

Holly løb hen til en gul blomst og pressede sit lille ansigt mod dens gyldne blade. "Se! Lugt til den sammen med mig, mor. Se!"

Jeg vil aldrig glemme den måde hvorpå strålerne fra den sene eftermiddagssol faldt skråt ned over den gyldne blomst og det guldlokkede barn. Dette øjeblik var belønningen for hele dagens trælsomme rutinearbejde, en belønning som ville være gået tabt, hvis jeg havde insisteret på at gøre mine irriterende sysler færdige.

Tre-årige Holly talte om blomsterne, som hun havde opdaget, da hun sagde, "måske er den her ikke i morgen". Jeg vidste at blomsten ville være her. Men dette enestående øjeblik, der strålede af uskyldig og hjælpeløs skønhed ved et barns opdagelse af naturens under, var en påmindelse om at værdsætte de ting, der virkelig tæller. Denne særlige stemning, der var i dette gyldne øjeblik, ville aldrig nogensinde komme igen på netop denne måde. Pludselig så jeg enhver moders vidunderlige gave fra Gud, jeg så i mine børn selve livets gave.

Lillebror og jeg sad i haven et lille stykke tid sammen med hans søster. Lad blot middagen vente — der må være tid til kærlighed.